

Nr 18

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 21 januari 1955 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 59, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);
- 2) förordning angående ändrad lydelse av 9 § 2—4 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt;
- 3) förordning angående ändrad lydelse av 8 § förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt; samt
- 4) förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272).

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

I propositionen framlägges förslag till vissa ändringar i beskattningsreglerna ägnade att leda till förenklat deklarations- och taxeringsförfarande. Sålunda föreslås, att löntagare och därmed i beskattningshänseende likställda skall vid taxeringen erhålla ett minimiavdrag av 100 kronor. Detta avdrag medges sålunda även om kostnaderna för inkomstens förvärvande uppgår till lägre belopp eller om vederbörande icke haft några sådana kostnader. Har dessa omkostnader överstigit 100 kronor, skall avdraget avrundas uppåt till närmast högre 100-tal kronor. Vidare förordas, att inkomst av kapital skall vara fri från skatt till ett belopp av för ensamstående skattskyldiga 100 kronor och för gifta skattskyldiga gemensamt 200 kronor. I fråga om avdragsrätten för försäkringsavgifter för kapitalförsäkring och sjukförsäkring föreslås, att avdrag skall få åtnjutas av ensamstående skattskyldiga med minst 150 kronor och av äkta makar med gemensamt minst 300 kronor. Maximibeloppen för detta avdrag, som nu är 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för gifta skattskyldiga gemensamt, föreslås samtidigt skola höjas till 300 respektive 600 kronor. I propositionen föreslås vidare, att för

fysiska personer den beskattningsbara inkomsten vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt skall avrundas nedåt till närmast lägre hela 100-tal kronor. Detta förslag innebär en förenkling vid debiteringen av skatten; bl. a. vinnes att åtskilligt tabellmaterial, som användes av myndigheterna, kan minskas i omfång.

De föreslagna ändringarna i beskattningsreglerna beräknas sammanlagt komma att medföra ett bortfall av statlig inkomstskatt å 114 miljoner kronor. Även för kommunernas del medför förslaget ett skattebortfall, som under i övrigt oförändrade förhållanden skulle medföra att den kommunala utdebiteringen behövde höjas med i genomsnitt 40 öre per skattekrona. Den fortgående ökningen av skatteunderlaget till följd av stegrade inkomster och andra omständigheter motverkar emellertid detta skattebortfall. Med hänsyn härtill framhålles i propositionen, att någon höjning sannolikt i regel ej behöver ske eller att höjningar i varje fall kan avsevärt begränsas.

Skattebortfallet på den statliga sidan kommer att motsvaras av en sänkning av den statliga inkomstskatten för fysiska personer. Denna kommer att variera i de enskilda fallen beroende på hur schablonavdragen etc. kan utnyttjas. Allmänt sett torde emellertid åtgärderna vara ägnade att mera gynna mindre inkomsttagare. Då såsom nyss angivits utdebiteringshöjningar i kommunerna i stort sett torde kunna undvikas, torde också kommunalskatten i regel bli lägre för fysiska personer. Sänkningarna kommer även här att variera. Resultatet blir en viss omfördelning av den kommunala skattebördan. Denna omfördelning torde allmänt sett bli till fördel för mindre inkomsttagare.

Ändringarna föreslås skola träda i kraft den 1 januari 1956. De kommer sålunda att tillämpas första gången i avseende å 1956 års inkomster, för vilka taxering sker år 1957.

De ovannämnda *författningsförslagen* är av följande lydelse.

1) Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 31 §, 33 §, 35 § 5 mom., 46 § 2 mom., 50 § 2 och 3 mom. samt 51 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 ävensom anvisningarna till 62 § samma lag¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives samt att till 39 § kommunalskattelagen skall fogas ett nytt moment, betecknat 3 mom., av följande lydelse.

Nuvarande lydelse:

31 §.

Till tjänst hänföres allmän eller enskild tjänst eller stadigvarande uppdrag ävensom varje annan fast eller tillfällig arbetsanställning.

Föreslagen lydelse:

31 §.

Till tjänst hänföres dels allmän eller enskild tjänst eller stadigvarande uppdrag ävensom varje annan fast eller tillfällig arbetsanställning och dels tillfälligt bedriven vetenskaplig, litterär, konstnärlig eller därmed jämförlig verksamhet, tillfälligt uppdrag, såsom uppdrag att förrätta bouppteckning, arvsifte, auktion, besiktning, värdering, skogsräkning, ävensom annan därmed jämförlig inkomstgivande verksamhet av tillfällig natur.

Med tjänst — — — — — avdrag därför.

(Se vidare anvisningarna.)

(Se vidare anvisningarna.)

33 §.

Från intäkt — — — såsom intäkt.

Avdrag får — — — — — tjänstens fullgörande.

Har den — — — — — gäld avdragas.

Den, som — — — — — arvode utgått.

(Se vidare anvisningarna.)

33 §.

1 m o m. Från intäkt — — — såsom intäkt.

I andra fall än i nästföregående stycke sägs skall avdrag beräknas på sätt i 2 mom. angives.

2 m o m. Skattskyldig, som haft intäkt av tjänst, skall anses hava haft utgifter, som i 1 mom. sägs, till ett belopp av minst 100 kronor. Överstiger summan av de utgifter,

¹ Senaste lydelse av 31 § se 1950: 308, av 33 § se 1954: 252, av 35 § 5 mom. se 1951: 761, av 46 § 2 mom. se 1954: 204, av 50 § 2 mom. se 1951: 422, av 51 § se 1951: 328 samt av anvisningarna till 62 § se 1950: 252.

Nuvarande lydelse:

35 §.
5 m o m. Till intäkt som i 1 mom. avses räknas jämväl dels lotterivinst, därest densamma icke jämlikt 19 § är frikallad från beskattning, *dels intäkt genom tillfälligt bedriven vetenskaplig, litterär, konstnärlig eller därmed jämförlig verksamhet, intäkt av tillfälligt uppdrag, såsom uppdrag att förrätta bouppteckning, arvskifte, auktion, besiktning, värdering, skogsräkning, ävensom intäkt av annan därmed jämförlig inkomstgivande verksamhet av tillfällig natur, dels ock intäkt genom restitution, avkortning eller avskrivning av sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående pensionsavgift enligt lagen om folkpensionering, för vilken avdrag av den skattskyldige åtnjutits vid tidigare års taxeringar.*

(Se vidare anvisningarna.)

Föreslagen lydelse:

för vilka avdrag må ske, 100 kronor, skall avdraget, därest nämnda summa icke utgör helt hundratal kronor, avrundas uppåt till det hela hundratal kronor, som är närmast högre än summan av utgifterna.

Vad i första stycket sägs skall icke gälla, om summan av utgifterna uppgår till eller överstiger summan av intäkterna, ej heller i den mån avdraget genom tillämpning av nämnda stycke skulle komma att överstiga summan av intäkterna.

(Se vidare anvisningarna.)

35 §.
5 m o m. Till intäkt som i 1 mom. avses räknas jämväl dels lotterivinst, därest densamma icke jämlikt 19 § är frikallad från beskattning, *dels ock intäkt genom restitution, avkortning eller avskrivning av sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående pensionsavgift enligt lagen om folkpensionering, för vilken avdrag av den skattskyldige åtnjutits vid tidigare års taxeringar.*

(Se vidare anvisningarna.)

39 §.
3 m o m. *Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 100 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 200 kronor. I intet fall*

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttoinkäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — — — allmän sjukförsäkring. Därest skattskyldig — — — — — nämnda tid.
 Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, *må ej* för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 200 kronor; dock att om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 400 kronor.

2 mom. I hemortskommunen — — — — — allmän sjukförsäkring. Därest skattskyldig — — — — — nämnda tid.
 Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, *skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller*, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt *till ett belopp av minst 300 kronor. Vidare skall gälla, att nu avsett avdrag ej må* för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor.

50 §.

50 §.

2 mom. För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres såvitt angår hemortskommunen den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med kommunalt Ortsavdrag.

2 mom. För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres såvitt angår hemortskommunen den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med kommunalt Ortsavdrag. *Den beskattningsbara inkomsten skall angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.*

Finnes skattskyldigs — — — — — 3 000 kronor.

Om skattskyldigs — — — — — ovan sägs.

Skattskyldig, vars — — — — — stycket förmåles.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till *jämna tiotal* kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till *helt hundratal* kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 mom. För skattskyldig, som i 2 mom. avses, såvitt angår annan kommun än hemortskommunen, så ock för annan skattskyldig, utgör den

3 mom. För skattskyldig, som i 2 mom. avses, såvitt angår annan kommun än hemortskommunen, så ock för annan skattskyldig, utgör den

Nuvarande lydelse:

taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst.

(Se vidare anvisningarna.)

51 §.

För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, inträder skatteplikt till kommunal inkomstskatt

i hemortskommunen: då den beräknade beskattningsbara inkomsten där uppgår till minst 20 kronor;

i annan kommun: då den beräknade beskattningsbara inkomsten där uppgår till minst 100 kronor.

För annan skattskyldig än i första stycket sägs inträder skatteplikt, då den beräknade beskattningsbara inkomsten i kommunen uppgår till minst 100 kronor.

Anvisningar

till 62 §.

Till ledning vid tillämpningen av bestämmelserna om eftertaxering anföres följande *e x e m p e l*:

En ensamstående person, bosatt å ort tillhörande ortsgrupp II, har år 1953 för beskattning därstädes uppgivit en inkomst av 2 000 kronor. Hans beskattningsbara inkomst blir då med tillämpning av bestämmelserna i 48 och 50 §§ 770 kronor. År 1954 upptäckes, att deklARATIONEN varit felaktig, i det att den skattskyldige rätteligen bort uppgiva en inkomst av 2 800 kronor. Den beskattningsbara inkomsten hade alltså med tillämpning av nyssnämnda lagrum år 1953 rätteligen bort vara 1 570 kronor, och till eftertaxering år 1954 skall upptagas ett belopp av 1 570 — 770 = 800 kronor. Detta belopp upptages — utan

Föreslagen lydelse:

den taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst. *Denna skall för fysisk person, oskift dödsbo och familjestiftelse, varom förmåles i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt, angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.*

(Se vidare anvisningarna.)

51 §.

Skatteplikt till kommunal inkomstskatt inträder, då den beräknade beskattningsbara inkomsten i kommunen uppgår till minst 100 kronor.

till 62 §.

Till ledning vid tillämpningen av bestämmelserna om eftertaxering anföres följande *e x e m p e l*:

En ensamstående person, bosatt å ort tillhörande ortsgrupp II, har år 1957 för beskattning därstädes uppgivit en inkomst av 2 000 kronor. Hans beskattningsbara inkomst blir då med tillämpning av bestämmelserna i 48 och 50 §§ 700 kronor. År 1958 upptäckes, att deklARATIONEN varit felaktig, i det att den skattskyldige rätteligen bort uppgiva en inkomst av 2 800 kronor. Den beskattningsbara inkomsten hade alltså med tillämpning av nyssnämnda lagrum år 1957 rätteligen bort vara 1 500 kronor, och till eftertaxering år 1958 skall upptagas ett belopp av 1 500 — 700 = 800 kronor. Detta belopp upptages — utan

Nuvarande lydelse:

sammanblandning med den beskattningsbara inkomst, som kan i vanlig ordning fastställas — i 1954 års taxeringslängd.

Föreslagen lydelse:

sammanblandning med den beskattningsbara inkomst, som kan i vanlig ordning fastställas — i 1958 års taxeringslängd.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om efter-taxering för år 1956 eller tidigare år.

2) Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 9 § 2 — 4 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt

Härigenom förordnas, att 9 § 2—4 mom. förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Nuvarande lydelse:

9 §.

2 m o m. För skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med statligt ortsavdrag.

Finnes skattskyldigs — — — — —

Vad härefter återstår *avjämnas* nedåt till *jämnt tiotal* kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 m o m. För annan skattskyldig än som i 2 mom. avses utgör den taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst.

Föreslagen lydelse:

9 §.

2 m o m. För skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med statligt ortsavdrag. *Den beskattningsbara inkomsten skall angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.*

— — — 3 000 kronor.

Vad härefter återstår *avrundas* nedåt till *helt hundratal* kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 m o m. För annan skattskyldig än som i 2 mom. avses utgör den taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst. *Denna skall för fysisk person, oskift dödsbo och familjestiftelse, varom förmåles i 10 § 1 mom., angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.*

¹ Senaste lydelse se 1952: 406.

Bevillningsutskottets betänkande nr 18 år 1955

Nuvarande lydelse:

4 m o m. Skatteplikt till statlig inkomstskatt inträder

för fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret: då den beräknade beskattningsbara inkomsten uppgår till minst 20 kronor;

för annan skattskyldig: då den beräknade beskattningsbara inkomsten uppgår till minst 100 kronor.

Föreslagen lydelse:

4 m o m. Skatteplikt till statlig inkomstskatt inträder, då den beräknade beskattningsbara inkomsten uppgår till minst 100 kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare år.

3) Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 8 § förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt

Härigenom förordnas, att 8 § förordningen den 26 juli 1947 om statlig förmögenhetsskatt¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Nuvarande lydelse:

8 §.

Har skattskyldig hemmavarande barn, som icke fyllt 21 år, skall, där-
est barnets till statlig inkomstskatt
beräknade beskattningsbara inkomst
icke uppgår till minst 20 kronor, den
skattskyldige taxeras jämväl för bar-
nets förmögenhet. I den skattskyldi-
ges skattepliktiga förmögenhet inbe-
gripes i sådant fall jämväl barnets
förmögenhet.

Föreslagen lydelse:

8 §.

Har skattskyldig hemmavarande
barn, som icke fyllt 21 år, skall, där-
est barnets till statlig inkomstskatt
beräknade beskattningsbara inkomst
icke uppgår till minst 100 kronor, den
skattskyldige taxeras jämväl för bar-
nets förmögenhet. I den skattskyldi-
ges skattepliktiga förmögenhet inbe-
gripes i sådant fall jämväl barnets
förmögenhet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare år.

¹ Senaste lydelse se 1952: 407.

4) Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272)

Härigenom förordnas, att 4 § 1 mom. uppbördsförordningen den 5 juni 1953¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Nuvarande lydelse:

4 §.

1 m o m. Har lokal — — — — — sådana tabeller.
Skattetabellerna skola för olika inkomstbelopp, beräknade för vecka eller den längre tid som riksskattenämnden bestämmer, angiva därå belöpande preliminär skatt. Tabellerna skola grundas på följande förutsättningar, nämligen

att inkomsten samt ortsavdraget äro oförändrade under inkomståret,

att den skattskyldige icke kommer att taxeras för annan inkomst än som i tabellen anges, ej heller för garantibelopp för fastighet eller för förmögenhet, samt

att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än dels ortsavdrag, dels därutöver ett belopp av *ett-hundra* kronor, dels ock, såvitt angår taxeringen till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvarande för skatte-krona och skatteöre det belopp, som enligt 3 mom. legat till grund vid uträknandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

Tabellerna skola icke upptaga preliminär skatt för belopp, som motsvarar en till statlig eller kommunal inkomstskatt taxerad inkomst, under-

Föreslagen lydelse:

4 §.

Skattetabellerna skola för olika inkomstbelopp, beräknade för vecka eller den längre tid som riksskattenämnden bestämmer, angiva därå belöpande preliminär skatt. Tabellerna skola grundas på följande förutsättningar, nämligen

att inkomsten samt ortsavdraget äro oförändrade under inkomståret,

att den skattskyldige icke kommer att taxeras för annan inkomst än som i tabellen anges, ej heller för garantibelopp för fastighet eller för förmögenhet, samt

att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än dels ortsavdrag, dels därutöver ett belopp av *fyrhundrafemtio* kronor *för skattskyldig, som avses i 2 mom. första stycket 2) här nedan, och trehundra kronor för annan skattskyldig*, dels ock, såvitt angår taxeringen till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvarande för skatte-krona och skatteöre det belopp, som enligt 3 mom. legat till grund vid uträknandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

Tabellerna skola icke upptaga preliminär skatt för belopp, som motsvarar en till statlig eller kommunal inkomstskatt taxerad inkomst, under-

¹ Senaste lydelse se 1954: 340.

Nuvarande lydelse:

stigande ettusentvåhundra kronor, eller till sådan skatt beskattningsbar inkomst understigande *tjugu* kronor. Inkomstbelopp och skattebelopp skola angivas i helt antal kronor.

Föreslagen lydelse:

stigande ettusentvåhundra kronor, eller till sådan skatt beskattningsbar inkomst understigande *ett*hundra kronor. Inkomstbelopp och skattebelopp skola angivas i helt antal kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1956 och skall dessförrinnan tillämpas såvitt angår upprättandet av skattetabeller för inkomståret 1956.

Till utskottet har hänvisats följande i anledning av propositionen väckta **m o t i o n e r**, nämligen

I) de likalydande motionerna I: 396 av herr *Lindblom* m. fl. och II: 496 av herr *Ohlin* m. fl., vari hemstälts,

»1) att riksdagen med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit i proposition nr 59 måtte besluta

A. förhöja det i propositionen föreslagna schablonavdraget vid taxering av inkomst av kapital till 200 kronor för ensamstående och 300 kronor för äkta makar;

B. att införa ett schablonavdrag om 200 kronor vid taxering av inkomst av 'annan fastighet', d. v. s. i huvudsak bostadsfastighet;

2) att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig författningstext»;

II) de likalydande motionerna I: 397 av herr *Björnberg* m. fl. och II: 495 av herr *Dickson*, vari hemstälts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 59 måtte besluta, att skattemässig avdragsrätt för inkomst av kapital skall avse ett belopp av för ensamstående skattskyldiga 200 kronor och för gifta skattskyldiga gemensamt 400 kronor»;

III) de likalydande motionerna I: 399 av herr *Ewerlöf* m. fl. och II: 492 av herr *Hjalmarson* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen måtte antaga

1) det i proposition nr 59 framlagda förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) med de ändringar att 33 § bibehåller sin nuvarande lydelse, att till 25 § fogas ett nytt moment av nedanstående lydelse samt att 39 och 46 §§ erhåller följande lydelse:

25 §.

4 mom. Fysisk person, som haft intäkt av annan fastighet i hemortskommunen, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 eller 3 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsedda avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 400 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall medgivas, beträffande skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt med ett belopp av minst 300 och högst 800 kronor, beträffande ogift skattskyldig (varmed i denna paragraf jämställs änklings, änka, frånskild och sådan gift skattskyldig som under beskattningsåret icke levt tillsammans med andra maken), vilken haft hemmavarande barn för vilket rätt till allmänt barnbidrag föreläggat, likaledes med ett belopp av minst 300 och högst 800 kronor, samt beträffande annan skattskyldig fysisk person än ovan sagts med ett belopp av minst 150 och högst 400 kronor.

2) förslaget till förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272) med den ändring som framgår av följande lydelse:

4 §.

1 mom. Har lokal — — — sådana tabeller.

Skatttabellerna skola för olika inkomstbelopp, beräknade för vecka eller den längre tid som riksskattenämnden bestämmer, angiva därå belöpande preliminär skatt. Tabellerna skola grundas på följande förutsättningar, nämligen

att inkomsten samt Ortsavdraget äro oförändrade under inkomståret,

att den skattskyldige icke kommer att taxeras för annan inkomst än som i tabellen angives, ej heller för garantibelopp för fastighet eller för förmögenhet, samt

att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än dels Ortsavdrag, dels därutöver ett belopp av trehundrafemtio kronor för skattskyldig, som avses i 2 mom. första stycket 2) här nedan, och tvåhundra kronor för annan skattskyldig, dels ock, såvitt angår taxeringen till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvaran-

de för skattekrona och skatteöre det belopp, som enligt 3 mom. legat till grund vid uträknandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

Tabellerna skola — antal kronor.»

IV) de likalydande motionerna I: 400 av herr *Bergh* samt II: 493 av herr *Lindberg* och fröken *Vinge*, vari hemstälts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 59 måtte besluta, att vid beräkning av taxerad inkomst i hemortskommunen enligt kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomstskatt skattskyldigs inkomst av annan fastighet skall medräknas endast om och i den mån den skattskyldiges inkomst av sådant slag överstiger 200 kronor, samt att vederbörande utskott måtte låta utarbета erforderlig lagtext»;

V) motionen I: 398 av herr *Ewerlöf* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit i proposition nr 59 måtte besluta

dels att maximibeloppet för det s. k. försäkringsavdraget (46 § 2 mom. punkt 3 kommunalskattelagen) fastställas till 800 kronor för makar gemensamt och för sådan ogift skattskyldig, som anges i 8 § 1 mom. tredje och fjärde stycket förordningen om statlig inkomstskatt, samt till 400 kronor för annan skattskyldig,

dels att författningsändringarna skall träda i kraft den 1 januari 1956 och tillämpas vid 1956 års taxering, samt

att vederbörande utskott måtte utarbета förslag till erforderliga författningsändringar»;

VI) motionen II: 494 av herr *Christenson* i Malmö, vari hemstälts, »att riksdagen i samband med behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 59 med förslag till ändring i kommunalskattelagen måtte besluta sådan ändring i samma lag, att skattefrihet medges för resekostnads- och traktamentsersättning, som anvisas i kommunal tjänst eller sådant statligt eller kommunalt företag, vari staten eller kommunen ensam äger bestämmanderätt».

Till behandling i detta sammanhang har utskottet jämväl upptagit följande vid riksdagens början väckta, till bevillningsutskottet hänvisade m o t i o n e r, nämligen

A) de likalydande motionerna I: 100 av herr *Ewerlöf* m. fl. och II: 134 av herr *Hjalmarson* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 24 § och 25 § 1 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 samt anvisningarna till 24 § punkt 2, till 25 § punkterna 1—4, till 29 § punkt 1 och till 36 § punkt 1 samma lag skola erhålla

ändrad lydelse på sätt nedan angives, samt att 25 § 3 mom. och anvisningarna till 24 § punkt 6 samma lag skola upphöra att gälla.

24 §.

Till intäkt av annan fastighet skall, där ej annat föränledes av vad nedan i andra stycket stadgas, hänföras vad av fastighet här i riket, som taxerats såsom annan fastighet, kommit ägaren till godo, såsom:

hyresvärdet av — — — frälseränta.

Har fastighet — — — 30 § 2 mom.

Förmån av — — — särskilt redovisas.

Där fastighet — — — såsom kapitaltillskott.

(Se vidare anvisningarna.)

25 §.

1 mom. Från bruttointäkten av annan fastighet må avdrag göras för omkostnader, såsom för:

brandförsäkring, reparation — — — liknande avgäld.

Medlem av — — — såsom kapitaltillskott.

Har bostadsförening — — — såsom kapitaltillskott.

Anvisningar

till

24 §.

2. Såsom av näst sista stycket i 24 § framgår, skall — — — av bostadsvärdet.

Om däremot — — — uppgivna intäkterna.

Föreligger handelsträdgårdsrörelse — — — av rörelse.

till 25 §.

1. Bestämmelsen om — — — fri bostad.

2. Avdrag medges för sådan värdeminskning, som byggnad även med normalt underhåll och aktsam vård är underkastad. Avdraget bör bestämmas till viss procent av byggnadens värde, olika alltefter den tid en byggnad av ifrågavarande art anses kunna för sitt ändamål utnyttjas. Såsom byggnads värde skall, där ej särskilda omständigheter annat föränleda, anses taxeringsvärdet (byggnadsvärdet) under beskattningsåret.

3. Avdrag för värdeminskning å maskiner och andra inventarier får ske på sätt och i den ordning, som enligt punkt 3 a—c av anvisningarna till 29 § gäller om avdrag för värdeminskning å dylika tillgångar i rörelse. Fasta maskiner och andra inventarier, för vilka ej enligt punkt 5 av anvisningarna till 10 § redovisats särskilt maskinvärde, skola dock inräknas i byggnadens värde och således bli föremål för avskrivning enligt punkt 2 här ovan, med rätt för beskattningsnämnd att i samförstånd med den skattskyldige bestämma, att värdeminskningens avdrag å tillgång, vars värde ej inräknas i

särskilt maskinvärde men tidigare varit inräknat i sådant värde, alltjämt skall beräknas såsom för inventarier.

4. Därest brandförsäkring tagits för all framtid, må avdrag för under året erlagd försäkringspremie ske med 5 procent av dennas belopp, om den enligt försäkringsavtalet erlægges på en gång.

Därest premien för försäkring för all framtid enligt försäkringsavtalet erlægges under ett bestämt antal år med lika belopp för år räknat, må för vart och ett av dessa år avdrag ske med så många procent av under året erlagd premie, som angives i nedanstående tabell: — — — 40 %.

till 29 §.

1. Har annan — — — av rörelseinkomsten.

Har den skattskyldige i rörelse, som av honom utövats, för förädling eller förbrukning tillgodogjort sig produkter från eget jordbruk eller någon dess binäring eller från eget skogsbruk eller råämnen från egen eller av honom brukad, i rörelsen ej använd fastighet, skall såsom av 21 och 24 §§ framgår, värdet av sådana produkter eller råämnen upptagas såsom intäkt av fastigheten. Samma värde får därför avföras såsom omkostnad i rörelsen. Detsamma gäller — — — särskild förvärvskälla.

till 36 §.

1. Vid beräkning — — — stämpelkostnader m. m. Har den — — — annan förvärvskälla.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

B) de likalydande motionerna I: 103 av herr *Ohlon* m. fl. och II: 136 av herr *Ohlin* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär skyndsamt utredning och förslag till innevarande års riksdag om lättnader av den statliga inkomstskatten för de lägre inkomsttagarna, så att beslut härom kan tillämpas från och med ingången av 1956 samtidigt med en allmän skattesänkning»;

C) de likalydande motionerna I: 143 av herrarna *Magnusson* och *Ebbe Ohlsson* samt II: 182 av herrarna *Cassel* och *Munktell*, vari hemstälts, »att riksdagen måtte antaga följande

1) Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (370)

Härigenom förordnas, att 47 a § i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) måtte erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

47 a §.

Sammanlagda beloppet av den inkomst från en eller flera förvärvskällor, vilken är skattepliktig i en kommun, med avdrag i förekommande fall enligt 46 §, samt i 47 § omförmålt garantibelopp, utgör skattskyldigs inom kommunen taxerade inkomst. Vid beräkningen av den taxerade inkomsten skall dock iakttagas att skattskyldigs inkomst av kapital, såvitt detta utgöres av avkastning av aktie, skall medräknas endast om och i den mån densamma överstiger 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om efter-taxering för år 1956 eller tidigare år.

2) Förslag

till

förordning angående ändring i förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt (nr 576)

Härigenom förordnas, att 5 § förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt (nr 576) måtte erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

5 §.

Sammanlagda beloppet av en skattskyldigs inkomster från olika förvärvskällor minskat i förekommande fall med avdrag som i 4 § omförmålas utgör taxerad inkomst. Vid beräkning av den taxerade inkomsten skall dock iakttagas, att skattskyldigs inkomst av kapital skall medräknas endast om och i den mån densamma överstiger 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering, samt i fråga om efter-taxering för år 1956 eller tidigare år.»

D) de likalydande motionerna I: 146 av herrar *Spetz* och *Danmans* samt II: 158 av herrar *Sjölin* och *Strandh*, vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta att 24 § 2 mom. 1 stycket och 24 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) erhåller följande lydelse:

24 §.

2 mom. Är annan — — — helt år räknat två och en halv procent — — — före taxeringsåret.

Vad i — — — använda fastighetsdelen.

Har fastighet — — — icke ske.

Vad i — — — eller prästgård.

3 mom. Har fastighet — — — helt år räknat två och en halv procent — — — före taxeringsåret.

Att inkomst — — — till 38 §.»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 143, I: 397, I: 398, II: 134, II: 136, II: 158, II: 492—494 och II: 496.

Propositionen

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bland annat följande.

1950 års skattelagssakkunniga har med skrivelse den 24 juli 1954 överlämnat betänkande med *förslag till förenkling av vissa beskattningsregler* (SOU 1954: 18). Vid betänkandet fogade författningsförslag har såsom *Bi-hang* fogats vid statsrådsprotokollet.

Över betänkandet har efter remiss *yttranden* avgivits av statskontoret, kammarrätten, riksräkenskapsverket, riksskattenämnden, socialstyrelsen, riksförsäkringsanstalten, pensionsstyrelsen, försäkringsinspektionen, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Uppsala, Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs, Kalmar, Gotlands, Blekinge, Malmöhus, Hallands, Göteborgs och Bohus, Värmlands, Örebro, Västmanlands, Gävleborgs, Jämtlands och Norrbottens län, allmänna ombudet hos mellankommunala prövningsnämnden, Svenska landskommunernas förbund, Svenska landstingsförbundet, Svenska stadsförbundet, Landsorganisationen i Sverige, Tjänstemännens centralorganisation, Sveriges akademikers centralorganisation, Riksförbundet landsbygdens folk, Sveriges lantbruksförbund, Svenska arbetsgivareföreningen, Sveriges industriförbund, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges hantverks- och småindustriorganisation, Svenska bankföreningen, Svenska sparbanksföreningen, Svenska livförsäkringsbolags förening, Försäkringsanstalterna Folket-Samarbete, Sveriges fastighetsägareförbund, Sveriges redareförening, Svenska sjöfolksförbundet, Sveriges folkpensionärs riksorganisation, Sveriges häradsskrivarförening, Föreningen Sveriges kronokamrerare samt Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund.

Vid det av överståthållarämbetet avgivna yttrandet har fogats ett särskilt yttrande av stadskollegiet i Stockholm. Vidare har vid vissa av länsstyrelsernas utlåtanden fogats särskilda yttranden av lokala skattemyndigheter och andra.

Sveriges industriförbund och Svenska bankföreningen åberopar vad delegerade för dessa sammanslutningar samt för Stockholms handelskammare

och Svenska försäkringsbolags riksförbund (Näringslivets skattedelegation) anfört i avgivet yttrande. Detta yttrande åberopar jämväl Svenska arbetsgivareföreningen såsom sitt.

Rörande motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

Allmänna synpunkter på möjligheterna att förenkla deklara-tions- och taxeringsförfarandet, s. 12—37.

Schablonavdrag från intäkt av tjänst, s. 37—57.

Inkomst av annan fastighet och av kapital, s. 57—69.

Avdrag för försäkringspremier och sjukförsäkringsavgifter, s. 70—84.

Beskattningen av folkpensionsförmåner och avdraget för folkpensionsavgift, s. 85—99.

Utskyldsavdraget, s. 99—114.

Avrundning av den beskattningsbara inkomsten, s. 114—117.

De ekonomiska verkningarna, s. 117—120.

Motionerna

Av innehållet i de väckta motionerna må här återgivas följande.

I de likalydande motionerna I: 100 och II: 134 har inledningsvis uttalats att någon entydig och adekvat definition av inkomstbegreppet icke förekomme i vår skattelagstiftning och icke heller torde vara möjlig att utarbeta. En avgörande princip hade emellertid tidigare varit att inkomsten — d. v. s. vad som återstått efter det vederbörliga avdrag för omkostnader gjorts från intäkten — icke upptagits till högre belopp än den verkliga. Från denna princip hade ett väsentligt avsteg gjorts genom beslutet av 1953 års riksdag att intäkten av en- och tvåfamiljsfastigheter skulle beräknas schablonmässigt. Avkastningen bestämdes numera till så stort belopp som den enligt lagstiftarnas mening bort utgöra med hänsyn till villaägarens i fastigheten investerade kapital. Att det därigenom uppkomme en ojämnhet i beskattningen, som icke hade någon motsvarighet beträffande övriga inkomstslag respektive beträffande inkomst av annan fastighet i övrigt, torde vara obestridligt. Såsom motiv för införandet av schablontaxering beträffande villafastigheter hade bl. a. anförts, att villaägaren icke borde anses åtnjuta lägre inkomst från det av honom i fastigheten investerade kapitalet än om han t. ex. hade insatt samma kapital i bank. Konsekvensen av ett sådant resonemang måste bli ytterst betänklig. Hela inkomstbegreppet bleve härigenom godtyckligt. Dess yttersta konsekvens kunde lättast bedömas, om man tillämpade samma argumentation på den arbetsinsats olika personer gjorde för att förvärva sin inkomst. Skattemyndigheterna skulle för snart sagt varje skattskyldig kunna göra gällande, att han kunnat

förskaffa sig en högre inkomst om han insatt sin arbetskraft på annat område eller om han tagit sin prestationsförmåga i anspråk i större utsträckning än han verkligen gjort. En utväg att förhindra uppkomsten av under-skott vid taxeringen av egna hem vore uppenbarligen att undantaga det egna hemmet från vad som vore att räkna till förvärvskälla. Så länge detta icke skett, borde samma principiella avdragsrätt gälla beträffande egna hem som i fråga om övriga förvärvskällor.

I de likalydande motionerna I:103 och II:136 har bl. a. hänvisats till de vid 1954 års riksdag väckta likalydande motionerna I:214 och II:279. I sistnämnda motioner hade enligt motionärernas mening fastslagits, att den sammanlagda inkomstskatten (den statliga jämte den kommunala) fram till år 1954 för flertalet gifta skattebetalare stigit med mer än tio procent och för flertalet ensamstående med mer än tretton procent mätt i fast penningvärde. Nu angivna siffror vore alltjämt giltiga. Under hänvisning till en i motionerna I:103 och II:136 intagen tablå uttalar motionärerna att det reella skattetryckets stegring tedde sig olika för olika inkomstskikt. Såsom framginge av tablå hade skattetrycket i särskilt hög grad stegrats för de lägre inkomsttagarna. En allmän reducering av skattetrycket vore mycket angelägen och även statsfinansiellt möjlig. Motionärerna hade för avsikt att senare under årets riksdag återkomma till denna fråga. Utöver en allmän sänkning av den statliga inkomstskatten vore emellertid särskilda åtgärder påkallade för att minska skattetrycket för de lägre inkomsttagarna. Beslut härom borde fattas av årets riksdag, så att såväl den allmänna sänkningen som de för de lägre inkomsttagarna särskilda åtgärderna kunde träda i kraft fr. o. m. ingången av år 1956. En reducering av skattetrycket för de lägre inkomsttagarna kunde nås på olika sätt. Antingen kunde en höjning ske av de statliga ortsavdragen eller också kunde en justering nedåt av skiktsskalan göras i första hand för gruppen med taxerade inkomster upp till 12 000 kronor för gifta och motsvarande lägre inkomst för ensamstående. Även kombinationer av dessa två metoder vore tänkbara. De utredningar om dessa problem, som måste föregå ett beslut, borde kunna ske på så kort tid, att förslag kunde föreläggas innevarande års riksdag.

Till stöd för yrkandet i de likalydande motionerna I:143 och II:182 har bl. a. anförts att det s. k. aktiesparandet hade stor betydelse inte endast för den enskildes ekonomi utan även för hela samhällsekonomin och i synnerhet för näringslivet. Genom att stimulera människorna att placera åtminstone en del av sina hopsparade medel i aktier skulle man åstadkomma en i och för sig önskvärd spridning av delägarskapet i landets produktiva företag. Vidare skulle man möjliggöra för mindre sparare att ernå den relativa trygghet mot inflation som investeringar i realvärden innebure. En fortsatt expansion av landets näringsliv måste bygga på möjligheterna att skapa riskvilligt kapital. Sådant kapital vore emellertid för närvarande särskilt svårt att erhålla därför att det vore underkastat dubbelbe-

skattning. I dagens läge vore det vidare så mycket nödvändigare att koppla in de små spararna på grund av att den hårda förmögenhetsskatten och den starkt progressiva inkomstbeskattningen hölle på att förinta de större kapitalen och därigenom hade minskat dessas möjligheter att ta de ekonomiska risker, som vore förknippade med exploatering av nya idéer. I den mån de pengar som företagen investerade eller som investerades i näringslivet hade reell täckning i ett brett sparande bland allmänheten bortföle också till stor del de inflationistiska risker som vore förknippade med en alltför kraftigt uppdriven investeringslust. Enligt motionärernas mening borde ett ökat intresse bland allmänheten för aktiesparande åstadkommas genom att en viss skattefrihet för avkastningen av aktier infördes. Motionärerna förordade att avkastningen av aktier befriades från inkomstskatt intill ett belopp för enskilda om 150 kronor och för äkta makar om 300 kronor.

I de likalydande motionerna I: 146 och II: 158 har framhållits att det vore uppenbart att den beräkningsgrund, som gällde för schablon-taxering av villafastigheter, medförde att det egna kapitalet ibland komme att uppskattas för högt, såsom i regel på äldre fastigheter, och ibland för lågt, såsom på nybyggda fastigheter. Jämförelsevis sällan torde den egna kapitalinsatsen helt svara mot det framräknade värdet. Redan av detta skäl krävdes största försiktighet vid bestämmandet av det procenttal, som skulle ligga till grund för inkomstberäkningen. Det framstode som obilligt att detta tal bestämts till 3 procent så länge exempelvis postsparbanken icke erbjöde högre ränta än 2 1/2 procent. Härtill komme att 1952 års fastighetstaxering medförde en kraftig höjning av taxeringsvärdena å nu ifrågavarande fastigheter. Avslutningsvis uttalar motionärerna, vilkas motioner väckts vid riksdagens början, att därest Kungl. Maj:t i sin bebådade proposition om förenklad taxering komme att upptaga 1950 års skattelagssakkunnigas förslag om avdrag med 200 kronor från inkomst av egen fastighet, syftet med motionerna i stort sett tillgodosetts.

Som motivering för yrkandena i de likalydande motionerna I: 396 och II: 496 har bl. a. framhållits, att ett stort antal skattskyldiga, som erlade preliminär A-skatt, vid sidan av sin övriga inkomst hade smärre inkomster av sådan fastighet, som av den skattskyldige utnyttjades som bostad åt honom och hans familj. Skatten å dessa smärre inkomster uttoges ofta först sedan taxering skett och slutlig skatt beräknats, varvid kvarstående skatt uppkomme. En bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt skulle erhållas om småinkomster av ifrågavarande slag fritoges från beskattning. Samtidigt skulle deklara-tions- och taxeringsförfarandet förenklas. Starka taxeringstekniska skäl talade sålunda för att ett schablonavdrag infördes vid taxeringen av inkomst från ifrågavarande inkomstkälla. Även önskvärdheten av att i möjligaste mån likställa sparandet i eget hem med kontantsparande talade för att ett bottenavdrag infördes vid taxering av inkomst av annan fastighet. Motionärerna föresloge att avdraget bestämdes till 200 kronor. »Merkostnaderna» för sistnämnda avdrag

kunde uppskattas till ca 12 milj. kronor för staten. Vad beträffade inkomst av kapital vore uppenbarligen ett bottenavdrag en sparstimulerande och sparbelönande åtgärd, som ur teknisk synpunkt vore synnerligen enkel. Motionärerna förordade, att avdraget bestämdes till något högre belopp än vad som föreslagits i propositionen, nämligen till 200 kronor för ensamstående och 300 kronor för äkta makar. Skattebortfallet skulle härigenom i jämförelse med propositionsförslaget ökas med ca 10 miljoner kronor för staten och ca 8 miljoner kronor för kommunerna.

Till stöd för yrkandet i de likalydande motionerna I: 397 och II: 495 har bl. a. anförts följande. En förutsättning för ökad nationalinkomst vore ökade resurser för investering inom såväl den allmänna sektorn som det enskilda näringslivet. Småsparandet bland löntagare och mindre företagare m. fl. vore härvid ingalunda betydelselöst. Postsparbankens och de lokala sparbankernas förvaltade kapital, tillhoppa ca 13 miljarder kronor, hade i stor utsträckning hopbragts genom dylikt småsparande och utgjorde en väsentlig del av de finansiella resurser, som ställts till förfogande för bostadsbyggandet, jordbruket och småindustrien. Samtidigt hade småsparandet haft stor betydelse för de mindre inkomsttagarna, därigenom att även ganska blygsamma sparmedel utgjort en personlig och alltid tillgänglig trygghetsreserv. Genom den i propositionen föreslagna skattefriheten för inkomst av kapital erhöles både en förenkling av beskattningsreglerna och en viss sparfrämjande effekt. För att denna effekt ej skulle minskas vore det emellertid angeläget, att bottenavdraget sattes till 200 kronor. Starka skäl talade även för att avdraget för gifta skattskyldiga bestämdes till 400 kronor gemensamt.

I de likalydande motionerna I: 399 och II: 492 har till en början i fråga om avdrag från inkomst av kapital erinrats om att 1950 års skattelagssakkunniga föreslagit, att varje skattskyldig skulle få åtnjuta skattefrihet upp till ett belopp av 200 kronor. Detta skulle emellertid ha kunnat föranleda en uppdelning av äkta makars kapitalinkomst i syfte att tillförsäkra vardera maken rätten till ett skattefritt belopp av 200 kronor. Departementschefen hade velat eliminera behovet av en sådan uppdelning — som skulle kräva två skilda deklARATIONER av makarna — och förordat dubbelt så högt belopp för äkta makar som för ensamstående. I samband därmed hade han emellertid föreslagit en sänkning för de ensamståendes del till 100 kronor. Motionärerna ansåge angelägenheten av att stimulera det enskilda sparandet vara så stor, att de tillstyrkte de sakkunnigas förslag med den tekniska ändring som förordades i propositionen, alltså skattefrihet för inkomst av kapital upp till 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för äkta makar. Den kapitalinkomst som genom detta förslag skulle kunna bli fri från inkomstskatt motsvarade för äkta makar ett kapital på 10 000 à 15 000 kronor och för ensamstående hälften därav. Med nuvarande inkomstförhållanden borde ett sparande under en följd av år av sådan omfattning vara möjligt även för personer i relativt lågt inkomstläge. Beträffande försäkringsavdraget uttalar motionärerna att de funne

det föreslagna maximibeloppet för lågt med hänsyn till den penningvärdeförsämring som ägt rum och till att försäkringsavdraget numera skulle innefatta även avgiften till den obligatoriska sjukförsäkringen. Även det förhållandet att enligt propositionsförslaget ett schablonavdrag på 150 respektive 300 kronor skulle medges hade gjort att utrymmet för den del av avdraget som stimulerade till försäkringstagande borde göras större. Motionärerna föresloge därför att maximibeloppen höjdes till 400 respektive 800 kronor. I samband härmed förordades även att s. k. ensamstående med minderåriga barn finge samma rätt till försäkringsavdrag som äkta makar. Ingen torde kunna göra gällande att till exempel en gift person, som förlorade sin make, hade mindre behov av försäkringsskydd efter dödsfallet än tidigare. Rörande det av de sakkunniga föreslagna avdraget från inkomst av s. k. annan fastighet framhåller motionärerna att de såge i detta förslag närmast en åtgärd för att stimulera dem som ville spara. Åtgärden skulle vidare vara ägnad att motverka den merbelastning på egnahemsägare som den genomförda schablontaxeringen av villafastigheter medfört. De sakkunnigas förslag i detta avseende borde enligt motionärernas mening genomföras. De i motionerna föreslagna åtgärderna torde innebära ett skattebortfall för helt år utöver vad som beräknats i propositionen med ca 10 milj. kronor beträffande skattefriheten för kapitalinkomster, med ca 12 milj. kronor beträffande skattefriheten för viss inkomst av annan fastighet och med ca 8 milj. kronor för höjningen av försäkringsavdragets maximibelopp. Totalt skulle härigenom uppkomma en ökning av det formella skattebortfallet för staten med 30 milj. kronor. Då motionärerna härutöver vidhölle sin vid flera tidigare tillfällen hävdade ståndpunkt att den första åtgärden i skattesänkande riktning borde gå ut på en sänkning av uttagsprocenten från 110 till 100 ville motionärerna med hänsyn till att den statliga budgeten icke finge ens för tillfället försvagas föreslå att schablonavdraget från tjänsteinkomster finge anstå. Ett stort antal av de sakkunniga remissmyndigheterna hade givit bestämda uttryck för den uppfattningen att någon förenkling av deklara-tions- och taxeringsförfarandet icke åstadkommes genom detta avdrag. Enligt propositionen skulle schabloniseringen av avdraget för omkostnader i förvärvskällan tjänst medföra ett skattebortfall för staten på 35 milj. kronor. Beloppet överstege sålunda något det som i motionerna beräknats för den ökning av avdragsmöjligheterna i fråga om inkomst av annan fastighet, inkomst av kapital samt försäkringspremier som däri förordats. I vad mån en lättnad kunde uppstå beträffande kommunalskatten vore omöjligt att uttala sig om.

Som motivering för det i de likalydande motionerna I: 400 och II: 493 framställda yrkandet har bl. a. anförts följande. Genom att landets egnahemsägare, vilka uppginge till ett antal av över en halv miljon, vore tyngda av en särbeskattning genom den kommunala fastighetsskatten, måste de anses vara i större behov av ett skattefritt bottenbelopp än andra skattskyldiga. Egnahemsägarna hade vidare alltsedan 1952 års allmänna fastighetstaxering fått sin ställning i skatteavseende icke oväsentligt för-

sämrad. Detta hade även understrukits av de skattelagssakkunniga i deras betänkande med förslag till omläggning av fastighetsskatten, i vilket de tänkt sig, att denna skatt helt skulle avvecklas beträffande egnahemsägarna såsom en kompensation just för den genom de nya inkomstskattereglerna inträdda försämringen i skatteavseende. Då fastighetsskatten för dessa fortfarande bestode, torde det nu vara desto större skäl att medgiva egnahemsägarna det av de sakkunniga föreslagna bottenavdraget om 200 kronor. Den sparsynpunkt som till en del varit motiverande för det skattefria kapitalinkomstavdraget, torde med lika styrka kunna framföras beträffande fastighetsägarna. Vad beträffade det statsfinansiella resultatet av ett genomförande av de sakkunnigas förslag i förevarande del kunde noteras, att det här blott rörde sig om ett skattebortfall för staten med 12 miljoner kronor och intet för kommunerna. Det vore således avsevärt billigare än varje annan åtgärd, som i detta sammanhang föreslagits av de sakkunniga.

Till stöd för yrkandena i *m o t i o n e n* I: 398 har bl. a. anförts följande. Den särskilda avdragsrätten för försäkringsavgifter innebure en fördel inte enbart för försäkringstagarna och deras anhöriga. Även »icke-sparare» hade fördel av att sparandet vore tillräckligt stort, så att angelägna investeringsbehov kunde tillgodoses, produktiviteten förbättras och den fulla sysselsättningen tryggas. Det låge i det allmännas intresse, att det totala sparandet i samhället bleve större och att de enskilda medborgarna i större utsträckning kunde reda sig själva vid familjeförsörjarens frånfälle, vid sjukdom etc. utan att behöva ta i anspråk behovsprövade socialförmåner av olika slag. I de sakkunnigas betänkande och i propositionen anfördes vissa siffror till belysning av den omfattning, i vilken försäkringsavdraget utnyttjades. Det gäves för vissa taxeringsdistrikt uppgifter om antalet skattskyldiga som yrkat sådant avdrag och medeltalet av avdragsbeloppet samt de skattskyldigas fördelning efter yrkat avdragsbelopp. Siffror av detta slag utgjorde emellertid inte ett tillräckligt underlag för ett bedömande av frågan. Det låge i sakens natur, att skattskyldiga som nått en hög ålder i allmänhet redan hade slutbetalt sina försäkringar och därför inte alls hade utgifter för försäkringspremier eller endast obetydliga sådana utgifter. Ungdomar, som nyligen kommit ut i förvärvsarbetet, hade inte hunnit få behov av eller inte hunnit bygga upp ett större försäkringskydd, och försäkringsbehovet vore naturligtvis mycket olika beroende på civilstånd, yrke, barnantal, barnens ålder etc. Statistiken avsåge vidare 1952 års taxering, d. v. s. försäkringsavgifter som erlagts under år 1951. Højningen av försäkringsavdraget för makar gemensamt till 400 kronor beslöts först vid slutet av 1950 års vårriksdag, och försäkringsbolagens fältorganisationer hade alltså endast haft ett och ett halvt år på sig för att utnyttja de propagandamöjligheter, som højningen av försäkringsavdraget för makar medförde. Under den ifrågavarande tiden hade det dessutom varit en stark penningvärdeförsämring, som helt naturligt medförde minskad betalningsförmåga och ökat köpmotstånd, när det gällde livförsäkring. Vid 1945 års folkräkning bearbetades skattedeklarationernas uppgifter om allmänna avdrag; resultaten re-

dovisades i del VIII: 1 av redogörelsen för denna folkräkning. Försäkringsavdraget hade då varit maximerat till 200 kronor, men de olikheter, som vid denna undersökning framkommit mellan olika kategorier efter kön, ålder, yrke, civilstånd, barnantal och sammanräknad nettoinkomst, hade i detta sammanhang ett betydande intresse. I motionen redovisas fortsättningsvis vissa tablåer, vilka avsåges ge en summarisk belysning av förhållandena på grundval av 1945 års folkräkning. Därefter anför motionärerna bl. a. följande. För fysiska personer m. fl. utgjorde det år 1946 enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet 11,4 miljarder kronor medan den år 1953 enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten utgjorde 23,8 miljarder kronor, vilket alltså innebure, att den taxerade inkomsten mer än fördubblats under dessa sju år. Samtidigt med den förändring av inkomstfördelningens struktur, som belystes av de i motionen intagna tablåerna, hade det skett en betydande förändring av befolkningens fördelning efter näringsgrenar med minskning av jordbruksbefolkningen och ökning av befolkningen inom övriga yrken. Vidare hade det under de senaste decennierna förekommit stora förändringar i fråga om giftermåls- och födelsetalen. Allt detta medförde, att behovet av försäkringskydd ökat väsentligt och att det numera för den stora massan av befolkningen i aktiv ålder funnes betalningsförmåga, när det gällde att säkerställa det erforderliga skyddet. Upprätthållandet av ett försäkringskydd medförde en minskad skattekraft. Ett tillräckligt stort försäkringsavdrag vid beskattningen hade även den stora förtjänsten, att man ernådde en mera ändamålsenlig avvägning av skattebelastningen efter försörjningsbörd och ansvarskänsla. Det borde även observeras att 200 kronor i 1910 års penningvärde torde motsvara 700 kronor i nuvarande penningvärde och att 200 kronor i 1945 års penningvärde nu torde motsvara ca 300 kronor. Övervägande skäl talade för att försäkringsavdragets maximibelopp borde sättas högre än vad som föreslagits i propositionen. Många av remissinstanserna hade uttalat sig i denna riktning. I avvaktan på några års erfarenhet syntes beloppen böra fastställas till 800 kronor för makar gemensamt och för sådan ogift skattskyldig, som anges i 8 § 1 mom. tredje och fjärde stycket förordningen om statlig inkomstskatt, samt till 400 kronor för annan skattskyldig. Denna höjning av försäkringsavdragets maximibelopp kunde med de förutsättningar, som använts för kostnadsberäkningen i propositionen, icke rimligen medföra större skattebortfall utöver det i propositionen beräknade än 10 å 15 miljoner kronor, varav 6 å 8 miljoner för staten. Enligt motionärernas mening föreläge emellertid, såsom närmare framginge av i motionen lämnade sifferuppgifter m. m., en överskattning av skattebortfallet i fråga om schablonavdraget för omkostnader i förvärvskällan tjänst. Då denna överskattning kunde beräknas till 15 å 20 miljoner kronor vore det uppenbart, att den förordade höjningen av försäkringsavdragets maximibelopp icke vore så stor, att den i propositionen beräknade »skattebortfallsramen» på 213 miljoner kronor komme att överskridas. Naturligtvis bleve förhållandena annorlunda, om höjningen av maximibeloppen skulle med-

föra en mycket avsevärd ökning av allmänhetens intresse för liv- och olycksfallsförsäkring, frivillig sjukförsäkring och arbetslöshetsförsäkring, men ett av sådana omständigheter betingat ytterligare skattebortfall vore ju precis vad man ytterst önskade att ernå med hjälp av försäkringsavdraget. Det förelåge icke något hinder för att de förenklade beskattningsreglerna tillämpades redan vid 1956 års taxering. De skattskyldiga erlade icke några avgifter till de erkända sjukkassorna under år 1955 men avgifterna för sjukvårdsförsäkring, grundsjukpenning och obligatorisk tilläggsjukpenning i den allmänna sjukförsäkringen belastade de sjukförsäkrade i form av preliminär skatt under år 1955. Dessa avgifter bleve emellertid icke avdragsgilla under försäkringsavdraget vid 1956 års taxering; avgifterna för år 1955 påfördes ju i debetsedeln å slutlig skatt enligt 1956 års taxering och bleve alltså avdragsgilla först vid 1957 års taxering. Resultatet bleve en skatteskärpning vid 1956 års taxering; under i alla avseenden oförändrade förhållanden finge en skattskyldig vidkännas högre slutlig skatt vid 1956 års taxering än vid 1957 och följande års taxeringar (förutsatt att han inte till fullo utnyttjade försäkringsavdraget för frivilliga försäkringar av olika slag). Eftersom de försäkrades avgifter för den obligatoriska sjukförsäkringen (vid påförandet av slutlig skatt enligt 1956 års taxering) torde bli av storleksordningen 350 miljoner kronor, kunde skatteskärpningen förväntas bli av storleksordningen 100 miljoner kronor. Det vore ytterligare ett skäl för att man borde låta den skattelindring, som förenklingsreformen medförde, slå igenom redan vid 1956 års taxering.

I motionen II: 494 har bl. a. framhållits att den olikhet i beskattning som genomförts beträffande statliga och icke statliga traktamentsersättningar med åren väckt allt större missnöje. Denna orättvisa bleve så mycket mer framträdande, om den skattskyldige råkade ut för beskattning för inbesparade levnadskostnader på en ersättning, som redan vore tillmätt i knappaste laget eller kanske rent av vore lägre än den kostnadsersättning som skulle ha utgått för det fall att vederbörande varit statstjänsteman och åtnjutit skattefri ersättning. Det av motionären framställda förslaget innebure en förenkling av deklara-tions- och taxeringsarbetet.

Utskottets yttrande

I den föreliggande propositionen framlägges förslag om vissa förenklingar i deklara-tions- och taxeringsförfarandet. I sådant hänseende föreslås att ett minimiavdrag å 100 kronor medges sådana skattskyldiga med inkomst av tjänst, vilkas kostnader för fullgörande av tjänsten uppgår till högst nämnda belopp eller vilka icke haft några dylika kostnader. I de fall omkostnaderna överstigit 100 kronor föreslås, att avdrag medges med ett till närmast högre 100-tal kronor avjämnat belopp. Vidare förordas, att inkomst av kapital skall vara fri från skatt till ett belopp av för ensamstående skattskyldi-

ga 100 kronor och för gifta skattskyldiga gemensamt 200 kronor. Härjämte föreslås i propositionen, att avdrag för avgifter till kapital- och sjukförsäkringar m. fl. försäkringar skall få åtnjutas av ensamstående skattskyldiga med minst 150 kronor och av äkta makar med gemensamt minst 300 kronor. Maximibeloppet för detta avdrag, som nu är 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för gifta skattskyldiga, föreslås samtidigt skola höjas till 300 respektive 600 kronor. Slutligen föreslås i propositionen, att för fysiska personer den beskattningsbara inkomsten vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt skall avrundas nedåt till närmast lägre hela 100-tal kronor.

Propositionsförslaget får ses mot bakgrunden av de önskemål om förenkling av taxerings- och deklarationsförfarandet, som under senare år framförts från olika håll och som i viss utsträckning redan lett till lagstiftning. Förslaget, som grundar sig på ett av 1950 års skattelagssakkunniga avgivet betänkande, tar i första hand sikte på skattskyldiga med relativt okomplicerade inkomstförhållanden. De sakkunniga anser, att sådana åtgärder för förenklingar av beskattningsreglerna, som ligger inom de aktuella möjligheternas gräns, för att nå avsedd effekt i huvudsak måste inriktas på nämnda kategori skattskyldiga, som till antalet är mycket betydande och av de sakkunniga beräknas utgöra två tredjedelar av det till i runt tal fyra miljoner uppgående totala antalet skattskyldiga.

I propositionen uttalas bl. a. att, ehuru gällande regler i princip förutsätter en exakt beräkning av inkomster och utgifter, beskattningsmyndigheterna likväl av praktiska hänsyn tvingats arbeta med schabloner, såsom i fråga om inkomster av drickspengar, avdrag för resor till och från arbetsplatsen, verktygsslitage m. m. Det ifrågasättes starkt, huruvida man med de nuvarande bestämmelserna i verkligheten nått den rättvisa och likformighet i beskattningen, som man med utformningen av gällande skattelagstiftning velat eftersträva, och om det ens är möjligt att nå detta mål.

Utskottet delar den i propositionen uttalade kritiska inställningen till möjligheterna att genom noggrant fixerade regler för beräkningen av de skattskyldigas inkomster och utgifter ernå avsedd rättvisa vid beskattningen. Den individuella skatteförmågan påverkas av så många olika faktorer, var- till hänsyn icke rimligtvis kan tagas vid utformandet av beskattningsreglerna, att man med en tillämpning av aldrig så noggrant avfattade regler ändå icke uppnår en sådan avvägning som anses vara ett mått på skatteförmågan. Även om ur här antydda synpunkter fog kan finnas för tämligen långt gående förenklingskrav, bör det dock understrykas, att enligt sakens natur utrymmet för genomförandet av mera schematiska regler på förevarande område i praktiken är avsevärt begränsat. Det i propositionen redovisade förslaget synes utgöra ett beaktansvärt steg på vägen att utnyttja de möjligheter som finns att på detta område genomföra förenklingar. Sålunda är det utskottets uppfattning att förslaget utan att några vitala intressen trädes för nära, är ägnat att leda till en viss, i och för sig önskvärd förenkling av såväl flertalet skattskyldigas bestyr med deklarationen som taxeringsmyndigheter-

nas arbete med taxeringen. En fördel anser utskottet vidare vara, att de föreslagna reglerna måste anses främja en bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för ett stort antal skattskyldiga. Alltsedan ikraftträdandet av det nya uppördssystemet har det framstått som ett önskemål att för så många skattskyldiga som möjligt nå fram till en definitiv källskatt. Så länge preliminär skatt uttages efter en starkt schabloniserad metod, medan slutlig skatt påföres efter en i vissa hänseenden synnerligen noggrann beräkning av inkomster och utgifter, har naturligt nog betydande avvikelser mellan vad som inbetalats som preliminär skatt och debiterats i slutlig skatt uppkommit i ett stort antal fall. Det föreliggande förslaget får även ur uppördssynpunkt på längre sikt ses som ett betydelsefullt första led inom ramen för de åtgärder, som måste övervägas för att uppnå målet om en definitiv källskatt. De erfarenheter som kan vinnas genom förslagets genomförande får utvisa, om det är möjligt att gå vidare på denna väg. Utskottet vill slutligen såsom en gynnsam effekt av propositionsförslaget framhålla, att detsamma kan beräknas medföra en skattelättnad för fysiska personer, vilken visserligen kommer att bli olika stor för olika skattskyldiga, beroende på förhållandena i de enskilda fallen, men som särskilt kommer att få betydelse för de mindre inkomsttagarna. Av det sagda framgår att utskottet i princip tillstyrker propositionsförslaget.

Utskottet övergår härefter till att behandla de olika förslagen var för sig och börjar därvid med det ovan berörda, i fråga om inkomst av tjänst förordade avdraget. Utskottet har i detta sammanhang att beakta det i de likalydande motionerna I: 399 och II: 492 framställda yrkandet om avslag på propositionen i denna del. Till stöd för yrkandet har motionärerna anfört bl. a. att någon nämnvärd förenkling icke vunnas med det föreslagna avdraget samt att detsamma ej heller komme att leda till bättre överensstämmelse mellan källskatt och slutlig skatt i något större antal fall.

Vad först angår vinsten i förenklingshänseende vill utskottet framhålla att det föreslagna avdraget innebär att taxeringsmyndigheterna icke längre behöver närmare undersöka avdragsyrkanden upp till belopp om 100 kronor. Detta betyder enligt den i propositionen redovisade undersökningen av visst deklarationsmaterial, att avdragsprövningen bortfaller för drygt 600 000 skattskyldiga. Utöver denna lättnad synes även med avseende å skattskyldiga med kostnader överstigande 100 kronor vinnas ett visst mått av förenkling därigenom att taxeringsmyndigheternas kontrollåtgärder i många fall kan inskränkas till ett övervägande av inom vilket 100-tal kronor vederbörande skattskyldigs avdragsgilla kostnader skall inplaceras. De föreslagna reglerna synes alltså medföra en icke oväsentlig lättnad i taxeringsmyndigheternas arbetsbörda. Då avdragsrätten härjämte torde vara av betydelse ur uppördssynpunkt samt dessutom medför viss skattelättnad, anser sig utskottet kunna tillstyrka propositionens förslag i förevarande del. Utskottet avstyrker sålunda det i de likalydande motionerna I: 399 och II: 492 framställda avslagsyrkandet i motsvarande punkt.

I förevarande sammanhang har utskottet även att beakta motionen II: 494, vari yrkats skattefrihet för resekostnads- och traktamentsersättning som anvisas i kommunal tjänst eller i sådant företag, däri staten eller kommun ensam äger bestämmanderätt. Utskottet får beträffande denna fråga erinra om att utskottet i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 14 behandlat den vid riksdagens början väckta motionen II: 67, vari yrkats sådan ändring av gällande bestämmelser att traktamentsersättningar till anställda i kommunal och enskild tjänst skulle bli skattefria upp till det belopp, varmed statliga traktamenten utgår. I betänkandet har utskottet avstyrkt motionen II: 67, därvid utskottet underströk att taxeringsmyndigheterna hade att iakttaga bestämmelsen i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunal-skattelagen, att avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen i regel torde böra medgivas i de fall, då ersättningen ej överstigit vad som av staten i motsvarande fall anvisats. Utskottet anser sig icke kunna tillstyrka nu ifrågasatta ändringar av gällande beskattningsregler. Utskottet avstyrker alltså motionen II: 494.

Utskottet övergår därefter till att behandla det under inkomst av kapital föreslagna schablonavdraget. I propositionen förordas att detta avdrag bestämmas till 100 kronor för ensamstående och 200 kronor för gifta.

Avdraget motiveras främst av förenklingssyften och en strävan att uppnå bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för sådana skattskyldiga som vid sidan av annan inkomst har smärre inkomster av kapital. I detta hänseende har åberopats att vissa undersökningar rörande förekomsten i deklARATIONERNA av smärre kapitalinkomster syntes utvisa, att omkring 469 000 skattskyldiga redovisade sådan inkomst till belopp av högst 100 kronor och att 223 000 skattskyldiga hade kapitalinkomst mellan 100 och 200 kronor.

Mot bakgrunden av nyssnämnda i propositionen lämnade sifferuppgifter anser utskottet uppenbart, att det föreslagna avdraget är väl ägnat att främja en bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för ett stort antal skattskyldiga. Beträffande den helt övervägande delen skattskyldiga med små inkomster av kapital torde nämligen preliminär skatt i allmänhet uttagas utan hänsyn till denna inkomst. Undantages inkomster av sådant slag från beskattning elimineras därigenom en av anledningarna till kvarstående skatt för ifrågavarande skattskyldiga. Såsom en följdverkan av ett schablonavdrag under inkomst av kapital ser utskottet även att avdraget kan vara ägnat att få en viss sparfrämjande effekt. Införandet av ett sådant avdrag skulle sålunda ligga i linje med de vid upprepade tillfällen framkomna önskemålen om vidtagandet av åtgärder i syfte att främja sparandet.

I propositionen föreslås såsom ovan nämnts att ifrågavarande avdrag bestämmas till 100 kronor för ensamstående och 200 kronor för gifta. I de likalydande motionerna I: 396 och II: 496 förordas avdrag med 200 kronor för ensamstående och 300 kronor för gifta, medan motionärerna i de inbördes likalydande motionerna I: 397 och II: 495 samt I: 399 och II: 492 uttalat

sig för belopp å 200 kronor respektive 400 kronor. Till stöd för motionsyrkandena anföres i huvudsak avdragets sparstimulerande verkan.

Enligt de i propositionen redovisade undersökningarna beräknas ca 469 000 inkomstberäkningar bortfalla med ett avdrag å 100 kronor och ytterligare ca 223 000 med ett avdrag å 200 kronor, medan härutöver blott ca 134 000 torde komma att omfattas med ett avdrag å 300 kronor. Dessa uppgifter utvisar såsom nyss anmärkts att en tungt vägande effekt ur förenklingssynpunkt kan ernås genom ett fritagande av kapitalinkomster från beskattning upp till ett belopp av 100—200 kronor. Även om denna effekt givetvis blir än större om avdraget sättes högre, synes vinsten av en sådan åtgärd ur förevarande synpunkt reduceras av den omständigheten, att en förhållandevis stor del av skattskyldiga med inkomst av kapital till nu avsedda högre belopp i övrigt torde ha sådana inkomstförhållanden, att ett undantagande av deras kapitalinkomst ändå inte i nämnvärd grad kan antagas medföra bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för dem. Framför allt finner utskottet dock att den ifrågasatta ytterligare höjningen av avdragsbeloppen i fråga om angelägenhetsgraden måste vägas mot kostnaderna för en sådan höjning. Såsom belysande för det skattebortfall som skulle bli följden av en höjning av avdragsbeloppen må framhållas, att det enligt de beräkningar som redovisas i propositionen kan antagas att ett avdrag å 300 kronor föranleder ett skattebortfall av 34 miljoner kronor för staten och 25 miljoner kronor för kommunerna. Härav framgår att redan en höjning av schablonavdragens belopp till 200 kronor för ogifta och 300 kronor för gifta skulle medföra ett avsevärt större skattebortfall än de i propositionen föreslagna beloppen, vilka beräknas medföra ett till 16 respektive 12 miljoner kronor begränsat skattebortfall. Utskottet anser sig på grund härav icke kunna biträda yrkandena om höjning av avdragsbeloppen. Då utskottet anser propositionsförslaget innefatta en lämplig avvägning i förevarande hänseende tillstyrker utskottet detsamma. Utskottet avstyrker i enlighet härmed de förenämnda motionsyrkandena i denna del.

I de vid riksdagens början väckta, likalydande motionerna I: 143 och II: 182 har yrkats skattefrihet för avkastning å aktier till ett belopp av 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för gifta. Enligt utskottets mening synes anledning icke föreligga att i förevarande avseende införa särregler för vissa slag av kapitalinkomster. Till den del motionerna icke blivit tillgodosedda genom det av utskottet tillstyrkta propositionsförslaget i fråga om inkomst av kapital avstyrker utskottet desamma.

Ett schablonavdrag av samma typ som ovannämnda avdrag från inkomst av kapital föreslogs av 1950 års skattelagssakkunniga jämväl i fråga om inkomst av annan fastighet. De sakkunnigas förslag innebar att ett skattefritt bottenavdrag å 200 kronor skulle införas. Huvudsyftet med förslaget var att uppnå bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt samt att åstadkomma viss förenkling av taxerings- och deklarationsförfarandet. I propositionen har emellertid förslaget avvisats främst med hänsyn till att

någon större effekt icke ansetts kunna vinnas med det ifrågasatta bottenavdraget så länge den särskilda beskattningen av fastighet i kommunalt hänseende kvarstår.

I de inbördes likalydande motionerna I: 396 och II: 496, I: 399 och II: 492 samt I: 400 och II: 493 har yrkats att de sakkunnigas förslag i nu angiven del måtte genomföras. Som motivering för yrkandet har bl. a. anförts, att ett skattefritt bottenavdrag vore ägnat att främja sparandet i fastighet och att skattelättnad för sådant sparande vore motiverad i lika hög grad som den skattelättnad, som genom schablonavdraget från inkomst av kapital föreslagits tillkomma kontantsparande.

Vid övervägande av föreliggande fråga har även utskottet funnit att vissa omständigheter talar mot ett genomförande i nuvarande läge av de sakkunnigas förslag. Utskottet får härutinnan hänvisa till uttalandet i propositionen att förslagets verkningar i förenklingshänseende skulle bli relativt begränsade så länge den nuvarande fastighetsbeskattningen består. Inom utskottet har framkastats tanken att för ägare av en- och tvåfamiljsfastigheter, beträffande vilka inkomstberäkningen icke sker såsom för förvärvskällor i allmänhet utan på grundval av den beräknade avkastningen av ägarens i fastigheten nedlagda egna kapital, införa ett schablonavdrag, exempelvis i den formen att ägare av sådan fastighet finge rätt att välja mellan detta avdrag och det av utskottet ovan tillstyrkta avdraget under inkomst av kapital. Utskottet har dock icke ansett sig kunna framlägga förslag i denna riktning. Med hänsyn till det nu anförda anser sig utskottet icke kunna tillstyrka motionerna I: 396 och II: 496, I: 399 och II: 492 samt I: 400 och II: 493 i nu förevarande del.

I detta sammanhang har utskottet jämväl upptagit till behandling de vid riksdagens början väckta likalydande motionerna I: 100 och II: 134 samt de likalydande motionerna I: 146 och II: 158. I förstnämnda motioner har yrkats att schablontaxeringen av en- och tvåfamiljsfastigheter måtte avskaffas. Yrkandet i de sistnämnda motionerna går ut på att procenttalet för beräkning av intäkt av berörda fastigheter måtte sänkas från nu gällande tre till två och en halv.

Utskottet erinrar härutinnan till en början om att motionsyrkanden av samma innebörd som de nu framställda väcktes i anledning av proposition nr 187 till 1953 års riksdag, vari framlades förslag om taxering av villafastighet enligt den nu gällande schablonmetoden. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 50 avstyrkte 1953 års bevillningsutskott berörda motioner. I nämnda betänkande underströk utskottet starkt värdet ur praktisk synpunkt av den föreslagna förenklingen samt framhöll rörande de invändningar av principiell innebörd som riktats mot de föreslagna reglerna bl. a., att det med hänsyn till villafastigheternas särskilda beskaffenhet icke kunde anses stridande mot kommunalskattelagens grundprinciper, att dessa fastigheter undantoges från inkomstberäkning enligt de för annan fastighet gällande grunderna. Beträffande valet av procenttal uttalade utskottet, att i propositionen föreslagna 3 procent, såvitt gjorda undersökningar gäve vid

handen, innebure att nettointäkten genomsnittligen komme att motsvara blott 2,4 procent av det egna kapitalet samt att en sänkning av procenttalet till 2,5 skulle medföra att nettointäkten skulle motsvara i genomsnitt blott 1,23 procent av det egna kapitalet.

Motionsyrkanden av enahanda innebörd som de nu förevarande behandlades även av 1954 års riksdag. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 17 avstyrkte 1954 års bevillningsutskott motionerna. Utskottet erinrade bl. a. om nyssnämnda uttalanden av 1953 års bevillningsutskott samt tillade att bestämmelserna rörande beräkning av inkomst av en- och tvåfamiljsfastigheter skulle tillämpas första gången vid 1955 års taxering. Någon erfarenhet av de nya reglernas tillämpning i praktiken föreläge alltså icke i annan mån än som framginge av ovannämnda vid frågans behandling år 1953 redovisade undersökningar.

Utskottet ansluter sig till vad respektive års bevillningsutskott sålunda anfört i föreliggande fråga. Då några nya synpunkter sedan dess icke tillkommit har utskottet icke anledning förorda ett frångående av den ståndpunkt som i förevarande avseende intagits av 1953 och 1954 års riksdagar. Utskottet avstyrker därför de likalydande motionerna I: 100 och II: 134 samt de likalydande motionerna I: 146 och II: 158.

Utskottet övergår härefter till att behandla propositionsförslaget såvitt avser det s. k. försäkringsavdraget. I detta hänseende förordas att ett schablonavdrag skall få åtnjutas av alla skattskyldiga fysiska personer. Beloppen föreslås till 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för gifta. Vidare föreslås att maximibeloppen för försäkringsavdraget höjs till 300 kronor för ensamstående och 600 kronor för gifta. Förslaget sammanhänger med att avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen, vilka uttages fr. o. m. år 1955, enligt beslut av 1954 års riksdag, skall avdragas inom försäkringsavdragets ram. Avsikten med de föreslagna schablonavdragen är att så långt möjligt undvika en detaljprövning av ett stort antal avdragsyrkanden. För att icke avdragets försäkringsfrämjande effekt skall gå förlorad har förordats att avdragens maximibelopp höjs från nuvarande 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för gifta till 300 respektive 600 kronor. Till grund för propositionsförslaget ligger vissa undersökningar rörande storleken av de skattskyldigas avdrag i nu ifrågavarande hänseende vid 1952 års inkomsttaxering. Av en i propositionen intagen sammanställning av undersökningsresultatet framgår att 76 procent av antalet skattskyldiga i de undersökta taxeringsdistrikten yrkat avdrag för försäkringspremier samt att medeltalet av yrkade avdragsbelopp utgjorde 135 kronor. Det framhålles i propositionen att nämnda undersökningar i likhet med vissa andra som företagits i annat sammanhang utvisar att försäkringsavdraget utnyttjas i förhållandevis ringa utsträckning.

I de likalydande motionerna I: 399 och II: 492 har yrkats att försäkringsavdragets maximibelopp måtte höjas till 400 kronor för ensamstående och 800 kronor för gifta. Enahanda yrkande har framställts i motionen I: 398.

Till stöd för dessa yrkanden har i huvudsak anförts att införandet av det föreslagna schablonavdraget motiverade att utrymmet för den del av avdraget som stimulerade till försäkringstagande gjordes större än som förordats i propositionen. Även penningvärdeförsämringen motiverade en höjning. I motionen I: 398 har härjämte riktats vissa anmärkningar mot de siffror, som i propositionen redovisats till belysning av den omfattning, i vilken försäkringsavdraget utnyttjades. Anmärkningarna går i huvudsak ut på att siffrorna icke vore belysande för bedömande av förevarande fråga, enär undersökningsmaterialet icke differentierats efter de skattskyldigas ålder, civilstånd m. m.

Beloppen av det föreslagna schablonavdraget framstår enligt utskottets mening såsom en lämplig avvägning mellan de två mot varandra stridande synpunkter som vid sidan av kostnadsskålen måste bli avgörande för ståndpunktstagandet i frågan: å ena sidan förenklingssynpunkten enligt vilken det är ett önskemål att avdraget fastställs till så högt belopp som möjligt för att minska antalet avdragsprövningar, å andra sidan den försäkringsfrämjande synpunkten enligt vilken avdraget bör bestämmas till så lågt belopp som möjligt för att bevara ett tillräckligt utrymme för frivilliga försäkringar. Vad beträffar avdragets maximibelopp erinrar utskottet om att propositionsförslaget på denna punkt utgår från den förutsättningen att det utrymme som för närvarande finnes för frivilliga försäkringar i stort sett skulle bibehållas. I propositionen beräknas att, sedan de obligatoriska avgifterna till sjukförsäkringen inrymts under försäkringsavdraget, detsamma med oförändrade maximibelopp lämnar utrymme för frivilliga försäkringar av i genomsnitt endast omkring 75 kronor för ensamstående och 200 kronor för gifta. Om maximibeloppen höjs till den i propositionen föreslagna nivån skulle alltså nuvarande utrymme i stort sett bibehållas.

Det kan visserligen sägas — såsom skett i motionen I: 398 — att behovet av försäkringsskydd växlar i olika åldrar och för människor med olika civilstånd och att därför de i propositionen åberopade genomsnittssiffrorna icke klart utvisar i vad mån hittillsvarande försäkringsavdrag utnyttjats av dem, för vilka det i första hand är avsett. De mera differentierade siffror på grundval av 1945 års folkräkning, som motionen redovisar, har emellertid icke övertygat utskottet om att anledning föreligger att utöka utrymmet för frivilliga försäkringar. År 1945, då försäkringsavdragets maximibelopp var 200 kronor för alla skattskyldiga, hade sålunda 76 procent av gifta män med barn och 10 000 kronor eller mera i sammanräknad nettoinkomst yrkat högsta tillåtna avdrag. Av gifta män med barn och 6 000—9 900 kronor sammanräknad nettoinkomst hade blott 55 procent detta avdragsyrkande. Då i motionen I: 398 göres gällande, att stegringen av inkomsterna sedan år 1945 och vissa förändringar i befolkningsfördelningen medfört, att behovet av försäkringsskydd ökat väsentligt och att det numera funnes betalningsförmåga för den stora massan av befolkningen i aktiv ålder, vill utskottet endast framhålla att försäkringsavdragets maximum genom riksdagens beslut år 1950 förhöjdes till 400 kronor för gifta och att det föreliggande propositions-

förslaget innebär ett beaktande av detta beslut. Utskottet vill i detta sammanhang även påpeka att man vid bedömande av frågan, vilket utrymme som kommer att stå till förfogande för frivilliga försäkringar, har att beakta att det premieavdrag, som tidigare i förekommande fall skett för avgift till sjukförsäkring i erkänd sjukkasse, numera i allmänhet ersättes av avdrag för obligatorisk avgift till den allmänna sjukförsäkringen. I sådana fall torde ofta ett ökat utrymme för frivilliga försäkringar bliva följden av propositionsförslaget.

Av det anförda framgår att utskottet i fråga om försäkringsavdragets maximibelopp ansluter sig till propositionsförslaget samt att utskottet sålunda avstyrker de yrkanden om förhöjning av nämnda belopp, som framställts i de likalydande motionerna I: 399 och II: 492 samt i motionen I: 398. I berörda motioner har emellertid härjämte beträffande försäkringsavdraget rests i stort sett likartade yrkanden av annan innebörd. De likalydande motionerna I: 399 och II: 492 innehåller sålunda yrkande, att ensamstående skattskyldig med hemmavarande barn, för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat, skall likställas med gifta skattskyldiga i fråga om rätten till försäkringsavdrag. I motionen I: 398 har yrkats, att det gifta makar tillkommande maximiavdraget jämväl måtte tillerkännas sådan ogift skattskyldig, som avses i 8 § 1 mom. tredje och fjärde styckena förordningen om statlig inkomstskatt, d. v. s. i huvudsak ensamstående skattskyldiga med vårdnads- eller underhållsplikt gentemot barnbidragsberättigat barn.

Utskottet delar motionärernas åsikt att behovet av försäkringsskydd för ensamstående med barn i vissa fall kan vara lika stort som för äkta makar. För att i sådana fall stimulera till försäkringstagande vill utskottet därför tillstyrka en utvidgning av kretsen av skattskyldiga som omfattas av försäkringsavdragets maximibelopp, 600 kronor. Däremot kan utskottet icke finna anledning föreligga att jämväl låta det högre schablonbeloppet bli tillämpligt på dessa skattskyldiga, bl. a. av det skälet att deras avgifter till den obligatoriska sjukförsäkringen i regel kommer att vara mindre än äkta makars motsvarande avgifter. Såsom motionärerna framhållit bör den ifrågavarande rättigheten anknytas till förekomsten av barnbidragsberättigat barn. Då det icke kan anses rimligt att frånskilda makar, av vilka den ene har ett makarnas barn i sin vårdnad och den andre bidrager till barnets underhåll, erhåller avdrag med vardera 600 kronor, d. v. s. dubbelt så mycket som när de var gifta, finner utskottet att rätten till maximiavdrag bör tillkomma allenast sådan ensamstående skattskyldig, som har hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, vilket stått under hans vårdnad. I enlighet härmed har utskottet utformat förslag till författningsbestämmelse.

Utskottet förbiser icke att införandet av en regel av nu antytt innehåll innebär en viss komplicering av beskattningsreglerna. Men då en särskild prövning av ifrågavarande avdragsrätt behöver ske endast i de, såsom får antagas, mera undantagsvis förekommande fall, då avdrag yrkas med mer än 300 kronor, har utskottet ansett angivna komplicering icke utgöra ett

så tungt vägande hinder mot förslaget att man på den grund bör avstå från att genomföra detsamma. Utskottet vill särskilt understryka att det av utskottet föreslagna tillägget i fråga om försäkringsavdragets maximibelopp innebär att den rätt, som tillerkänts ensamstående med hemmavarande barn att åtnjuta avdrag upp till maximibeloppet, 600 kronor, upphör då barnet fyllt 16 år. Därefter kan avdrag medgivnas endast efter de för ensamstående i allmänhet gällande bestämmelserna d. v. s. med högst 300 kronor. Utskottet vill understryka angelägenheten av att försäkringsbolagen i sin ackvisitionsverksamhet gör försäkringstagarna uppmärksamma på nu nämnda förhållande.

Propositionsförslaget innebär att de nya bestämmelserna skall tillämpas första gången vid 1957 års taxering. I motionen I: 398 har härutinnan yrkats, att författningsändringarna skulle träda i kraft den 1 januari 1956 och tillämpas redan fr. o. m. 1956 års taxering. Till stöd härför har i huvudsak anförts att avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen belastade de sjukförsäkrade i form av preliminär skatt under år 1955. Genom att avgifterna icke påfördes förrän i debetsedel å slutlig skatt enligt 1956 års taxering kunde de avdragas först vid 1957 års taxering. Resultatet blev regelmässigt en skatteskärpning vid 1956 års taxering. Under i alla avseenden oförändrade förhållanden drabbades en skattskyldig av högre skatt vid 1956 än vid 1957 års taxering. Särskilt påtaglig blev denna skatteskärpning för sådana skattskyldiga som i 1955 års deklaration gjort avdrag för avgift till erkänd sjukkassa.

Utskottet får i denna fråga framhålla att det av motionärerna påtalade förhållandet icke kan ses som en skatteskärpning i annan mening än som förutsetts av statsmakterna då beslut fattades om att kostnaderna för sjukförsäkringen till viss del skulle belasta de sjukförsäkrade. Att avdrag för de år 1955 preliminärt erlagda avgifterna får åtnjutas först vid 1957 års taxering är en konsekvens av riksdagens år 1954 fattade beslut, att avgifterna skall påföras de avgiftspliktiga i debetsedel å slutlig skatt för det inkomstår, under vilket de erlagts preliminärt. Förhållandet måste principiellt sett anses helt överensstämmande med det som inträffar då en kommun beslutar höja utdebiteringen av kommunalskatt. Det avdrag som omfattar den förhöjda utdebiteringen får i sådant fall åtnjutas först vid taxering under andra året efter det då skatten på grund av utdebiteringsbeslutet preliminärt inbetalades.

På grund av vad sålunda anförts avstyrker utskottet motionen I: 398 jämväl i förevarande del.

Utskottet har slutligen att taga ställning till det i de likalydande motionerna I: 103 och II: 136 framställda yrkandet om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om skyndsamt utredning och förslag till innevarande års riksdag om lättnader vid den statliga inkomstbeskattningen för de lägre inkomsttagarna. I propositionen har förutskickats att chefen för finansdepar-

tementet inom den närmaste tiden ämnade igångsätta en utredning med uppgift att utreda frågan om en allmän skattesänkning. Numera har åtgärder vidtagits för utredning i förevarande hänseende. Uppdraget har anförtrots åt 1950 års skattelagssakkunniga, vilka för ändamålet förstärkts med två sakkunniga. I direktiven för utredningen anföres bl. a. att de olika möjligheterna att genom ändring av skatteskalorna genomföra en skattesänkning bör klarläggas. Utredningen bör avse allenast skatten för fysiska personer och tyngdpunkten för skattesänkningen läggas på de mindre inkomsttagarna.

Av det anförda framgår att frågan om en allmän skattesänkning redan är föremål för utredning. Anledning att förorda skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet anser utskottet på grund härav icke föreligga. Utskottet avstyrker därför de likalydande motionerna I: 103 och II: 136.

Det i propositionen framförda förslaget om avjämning av den beskattningsbara inkomsten till närmast lägre hela 100-tal kronor anser utskottet ligga väl i linje med de förenklingssträvanden som kännetecknar propositionen. Utskottet tillstyrker sålunda förslaget i denna del. Ej heller övriga i propositionen berörda frågor har givit anledning till erinran från utskottets sida.

Utskottets hemställan

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 59 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas,

1) för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) med den ändring att 46 § 2 mom. erhåller följande såsom utskottets förslag betecknade lydelse:

Kungl. Maj:ts förslag

46 §.

2 m o m. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kro-

Utskottets förslag

46 §.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kro-

*Kungl. Maj:ts förslag**Utskottets förslag*

nor. Vidare skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor.

nor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor. *Avdrag med högst 600 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änklings eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag föreläggat.*

2) antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändrad lydelse av 9 § 2—4 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt;

3) antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändrad lydelse av 8 § förordningen den 26 juli 1947 (nr 577) om statlig förmögenhetsskatt; samt

4) för sin del antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. uppborrdsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272);

B) att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 100 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 134 av herr Hjalmarson m. fl.,

2) de likalydande motionerna I: 103 av herr Ohlon m. fl. och II: 136 av herr Ohlin m. fl.,

3) de likalydande motionerna I: 143 av herrar Magnusson och Ebbe Ohlsson samt II: 182 av herrar Cassel och Munktel,

4) de likalydande motionerna I: 146 av herrar Spetz och Danmans samt II: 158 av herrar Sjölin och Strandh,

5) de likalydande motionerna I: 396 av herr Lindblom m. fl. och II: 496 av herr Ohlin m. fl.,

6) de likalydande motionerna I: 397 av herr Björnberg m. fl. och II: 495 av herr Dickson,

7) de likalydande motionerna I: 399 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 492 av herr Hjalmarson m. fl.,

- 8) de likalydande motionerna I: 400 av herr Bergh samt II: 493 av herr Lindberg och fröken Vinge,
 9) motionen I: 398 av herr Ewerlöf m. fl., ävensom
 10) motionen II: 494 av herr Christenson i Malmö, måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 15 mars 1955

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON

Närvarande:

från f ö r s t a kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Spetz, Franzon, Eriksson*, Söderquist, Velander*, Niklasson, Snygg och Bengtson*; samt

från a n d r a kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Sundström, Sjölin, Brandt, Vigelsbo, Allard, Kärrlander, Anderson i Sundsvall och Nilsson i Svalöv.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Velander* och *Nilsson* i Svalöv, vilka anfört:

I förevarande proposition nr 59 föreslås vissa ändringar i beskattningsreglerna, avsedda att leda till ett förenklat deklarations- och taxeringsförfarande. Även önskemålet om en närmare överensstämmelse mellan preliminär skatt och slutlig skatt har anförts såsom motiv för de i propositionen framlagda förslagen. Vissa av ändringsförslagen kan också betraktas såsom ett gynnande av det enskilda sparandet. Vi vill ifrågasätta om icke propositionen har sin väsentligaste betydelse därutinnan.

Såsom framhållits i de likalydande motionerna I: 399 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 492 av herr Hjalmarson m. fl. finns i det läge som nu råder ett trängande behov av att öka enskilt sparande. Härigenom skapas de naturliga betingelserna för en ökad investeringsverksamhet, vilket i sin tur utgör förutsättningen för fortsatt ekonomiskt framåtskridande och för höjd levnadsstandard. Behovet av investeringar för rationaliseringar och därmed kostnadssänkningar framträder särskilt med hänsyn till konkurrensen från utlandet, såväl vad gäller den utländska som i fråga om den inhemska marknaden. Det är därför nödvändigt att särskilda åtgärder vidtages för att

stimulera till ett ökat sparande, åtgärder som går vida utöver dem Kungl. Maj:t föreslagit i den föreliggande propositionen. De i förevarande sammanhang enligt vår mening erforderliga åtgärderna härutinnan beröres i det följande.

Beskattningen av annan fastighet (egna hem)

I de nyss åberopade motionerna liksom ock i de likalydande motionerna I: 400 av herr Bergh och II: 493 av herr Lindberg och fröken Vinge samt de likalydande motionerna I: 396 av herr Lindblom m. fl. och II: 496 av herr Ohlin m. fl. hemställas, att skattskyldigs inkomst av annan fastighet i hemortskommunen skall medräknas vid taxeringen endast i den mån den överstiger 200 kronor. Motionärernas förslag överensstämmer med vad som föreslagits av 1950 års skattelagssakkunniga (se SOU 1954: 18).

Motionärernas förslag i nu berört avseende framstår såsom starkt motiverat. Alldeles särskilt gäller detta beträffande de egna hemmen. Vi förordar därför, att ägare av en- och tvåfamiljsfastigheter skall få åtnjuta skattefrihet för inkomst av sådana fastigheter i hemortskommunen upp till ett belopp av 200 kronor. Detta förslag föranleder införandet av ett nytt moment i 25 § kommunalskattelagen.

I anslutning till propositionen har utskottet även upptagit till behandling de vid riksdagens början väckta likalydande motionerna I: 100 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 134 av herr Hjalmarson m. fl., vari hemställas, att schablontaxeringen av en- och tvåfamiljsfastigheter skall upphöra och taxeringen ske i enlighet med vad som gäller i fråga om övriga förvärvskällor. Motionärerna framhåller bl. a., att det tidigare varit en grundläggande princip för skattelagstiftningen att inkomsten icke skall upptagas till högre belopp än den verkliga. Från denna princip hade ett väsentligt avsteg skett genom beslutet av 1953 års riksdag att intäkten av en- och tvåfamiljsfastigheter skulle beräknas schablonmässigt. Konsekvensen av det till stöd för införandet av denna schablontaxering anförda argumentet — att villaägaren icke borde anses åtnjuta lägre inkomst från det av honom i fastigheten investerade kapitalet än om han exempelvis hade insatt samma kapital i bank — innebure, att inkomstbegreppet bleve helt godtyckligt.

Vi delar de synpunkter som sålunda framförts. Vi vill även framhålla, att genom schablontaxeringen uppkommer en stark ojämnhet i villaägarnas beskattning samt en icke oväsentlig skatteskärpning. Vi tillstyrker sålunda bifall till de nämnda motionerna. Detta föranleder ändringar i 24 §, 25 § 1 mom., 45 § och 46 § 1 mom. kommunalskattelagen samt i anvisningarna till 19 §, 24 § punkterna 2 och 3, 25 §, 29 § punkt 1, 36 § punkt 1, 38 § punkt 2 och 54 § punkt 1. Vidare följer därav att 25 § 3 och 4 mom. samt anvisningarna till 24 § punkt 6 och till 39 § punkt 3 skall upphöra att gälla.

Inkomst av kapital

I propositionen föreslås, att inkomst av kapital skall vara skattefri upp till ett belopp av 100 kronor för ensamstående och 200 kronor för äkta ma-

kar. De sakkunniga hade i sitt förenämnda betänkande föreslagit ett belopp av 200 kronor för varje skattskyldig. Såsom framhållits i flera remissyttranden liksom ock i propositionen, skulle ett enhetligt belopp kunna föranleda äkta makar att uppdelat sådan kapitalinkomst, som eljest brukat deklarerat gemensamt, i två deklamationer, för att makarna därigenom skulle komma i åtnjutande av ett avdrag å sammanlagt upp till 400 kronor. Den i propositionen vidtagna ändringen av sakkunnigförslaget, innebärande att avdraget sättes dubbelt så högt för äkta makar som för ensamstående, har sin grund i det antydda förhållandet. I de likalydande motionerna I: 397 av herr Björnberg m. fl. och II: 495 av herr Dickson samt de likalydande motionerna I: 399 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 492 av herr Hjalmarson m. fl. har hemställts om höjning av det belopp, för vilket skattefrihet må åtnjutas i fråga om inkomst av kapital, till 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för äkta makar. I de likalydande motionerna I: 396 av herr Lindblom m. fl. och II: 496 av herr Ohlin m. fl. har föreslagits, att ifrågasvarande belopp skulle fastställas till resp. 200 och 300 kronor.

I likhet med motionärerna och jämväl de sakkunniga finner vi en höjning av det skattefria beloppet upp till 200 kronor för ensamstående vara väl motiverad. Detta leder emellertid till att motsvarande belopp för äkta makar rimligen bör sättas till det dubbla, d. v. s. till 400 kronor. Vårt förslag härom föranleder ändring av 39 § 3 mom. kommunalskattelagen.

I de likalydande motionerna I: 143 av herrar Magnusson och Ebbe Ohlsson samt II: 182 av herrar Cassel och Munktell har hemställts om sådan ändring av bestämmelserna i kommunalskattelagen, att avkastningen av aktier blir fri från inkomstskatt intill ett belopp av 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för äkta makar. Motionärerna framhåller, att aktiesparandet har stor betydelse inte endast för den enskildes ekonomi utan även för hela samhällsekonomin och i synnerhet för näringslivet. Härigenom åstadkommes en i och för sig önskvärd spridning av delägarskapet i landets produktiva företag och samtidigt en större trygghet för mindre sparare mot förluster på grund av inflation. I den mån investeringarna inom näringslivet har reell täckning i ett brett sparande bland allmänheten, bortfaller också till stor del de inflationistiska risker som kan vara förknippade med en kraftigt uppdriven investeringsbenägenhet.

De sålunda anförda synpunkterna synes oss värda beaktande. Enligt vår mening gäller desamma emellertid även beträffande det sparande, som sker i form av förvärv av andelar i ekonomiska föreningar. Motionärernas förslag torde därför icke böra genomföras, förrän det kompletterats i nu antytt avseende. Då vi sålunda i princip delar motionärernas uppfattning och då deras förslag, kompletterat på antytt sätt, måste förutsättas medföra sparstimulerande verkningar i skilda hänseenden, finner vi oss böra föreslå riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att förslag i ämnet måtte snarast möjligt föreläggas densamma.

Avdrag för försäkringspremier och sjukkasseavgifter

I propositionen föreslås, dels att det s. k. försäkringsavdraget skall utgå med minst 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för äkta makar, dels att maximibeloppet skall höjas från nuvarande 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för äkta makar till resp. 300 och 600 kronor. I de likalydande motionerna I: 399 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 492 av herr Hjalmarson m. fl. samt i motionen I: 398 av herr Ewerlöf m. fl. föreslås, att ifrågavarande maximibelopp bestämmes till resp. 400 och 800 kronor. Motionärerna anser de i propositionen föreslagna maximibeloppen för lågt satta med hänsyn till den penningvärdeförsämring som ägt rum samt till att försäkringsavdraget numera skall omfatta även avgiften till den obligatoriska sjukförsäkringen. Det förhållandet att enligt propositionsförslaget ett schablonavdrag på resp. 150 och 300 kronor skall utgå medför ock, att ett ökat utrymme erfordras för den del av avdraget, som är ägnat att stimulera till försäkringstagande.

Vi delar denna uppfattning. Med hänsyn till att tecknande av försäkringar innebär ett för längre tid bundet sparande, finner vi det angeläget att söka åstadkomma en effektivare stimulans till försäkringstagande än propositionens förslag synes innebära. Vi tillstyrker därför motionärernas förslag i förevarande avseende.

I berörda motioner har jämväl framställts yrkande av i huvudsak den innebörden att ensamstående med hemmavarande barn, för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat, skall likställas med gifta skattskyldiga i fråga om rätten till försäkringsavdrag. Vi delar motionärernas åsikt att behovet av försäkringsskydd för ensamstående med barn kan vara lika stort som för äkta makar och tillstyrker därför ifrågavarande förslag.

Vad vi sålunda förordat beträffande försäkringsavdraget föranleder ändring av den föreslagna lydelsen av 46 § 2 mom. kommunalskattelagen.

Schablonavdraget vid inkomst av tjänst

I propositionen föreslås, att från inkomst av tjänst alltid skall såsom avdrag för inkomstens förvärvande få tillgodogöras ett belopp av minst 100 kronor samt att omkostnadsavdrag överstigande 100 kronor skall avrundas uppåt till närmast högre hundratal kronor. I de likalydande motionerna I: 399 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 492 av herr Hjalmarson m. fl. yrkas avslag å propositionen i detta avseende. Motionärerna framhåller, att en avvägning måste göras mellan olika förslag, som medför skattesänkningar, med hänsyn till deras angelägenhetsgrad. Den första åtgärden i skattesänkande riktning borde gå ut på en allmän skattesänkning och få formen av en sänkning av uttagsprocenten från 110 till 100. För att möjliggöra de av motionärerna i övrigt framförda förslagen till skattelättnader, nämligen sådana som kunde stimulera till ökat enskilt sparande, utan att ens för tillfället försvaga den statliga budgeten fann sig motionärerna nödsakade att söka erhålla täckning för skattebortfallet genom att

låta något av de i propositionen framlagda förslagen tills vidare anstå. Då förslaget om schablonavdrag från tjänsteinkomster icke skulle medföra någon förenkling av nämnvärd betydelse och då tveksamhet yppats huruvida detsamma skulle vara ägnat att i något större antal fall leda till en bättre överensstämmelse mellan källskatten och den definitiva skatten, fann motionärerna det motiverat att låta omkostnadsavdraget i förvärvskällan tjänst anstå.

Vi ansluter oss till motionärernas förslag i denna del. Det synes oss icke rimligt att plöttra bort möjligheterna till en allmän skattesänkning genom att använda ett så förhållandevis stort belopp som det här är fråga om — 35 milj. kronor — till en så föga rationell åtgärd som det föreslagna schablonavdraget innebär. En dylik anordning bör icke ifrågakomma, i varje fall icke förrän frågan om att göra källskatten definitiv kan vara att betrakta som aktuell. Vi tillstyrker sålunda motionärernas förslag i förevarande avseende. Detta föranleder den ändringen i propositionens förslag att 33 § kommunal-skattelagen bibehåller sin nuvarande lydelse.

Avrundning av den beskattningsbara inkomsten

Propositionsförslaget går ut på att den beskattningsbara inkomsten skall avrundas nedåt till hela hundratal kronor. Förslaget i denna del förefaller minst sagt tveksamt. Någon förenkling i själva taxeringsförfarandet innebär det sålunda icke. Ett genomförande därav beräknas vidare minska skatteintäkterna med ej mindre än 26 milj. kronor. Emellertid medför avrundningen av den beskattningsbara inkomsten otvivelaktigt vissa fördelar i upp-bördshänseende. I motsats till vad fallet är beträffande schablonavdraget och avrundningen uppåt av omkostnadsavdraget vid inkomst av tjänst, kan förslaget till avrundning nedåt av den beskattningsbara inkomsten sägas gälla *alla* skattskyldiga, oavsett från vilken förvärvskälla inkomsten härrör. Då slutligen inkomstbortfallet genom de av oss förordade förslagen helt täckes av ett belopp, motsvarande den uteblivna inkomstminskningen för det allmänna vid ett bifall till vårt yrkande att propositionens förslag om schablonavdraget vid inkomst av tjänst icke måtte av riksdagen antagas, har vi om än med tvekan icke ansett oss böra avstyrka bifall till propositionens förslag på den förevarande punkten.

Övergångsbestämmelserna

Propositionsförslaget innebär, att de nya bestämmelserna skall tillämpas första gången vid 1957 års taxering. I motionen I: 398 har härutinnan yrkats, att författningsändringarna skall träda i kraft den 1 januari 1956 och tillämpas redan fr. o. m. 1956 års taxering. Till stöd härför har i huvudsak anförts, att avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen kommer att uttagas fr. o. m. 1955 i samband med preliminärskatten men icke skall påföras de sjukförsäkrade förrän i debetsedel å slutlig skatt enligt 1956 års taxering, varför de kommer att få avdragas först vid 1957 års taxering. Resultatet blir regelmässigt en skatteskärpning vid 1956 års taxering.

Vi delar motionärernas uppfattning att övergången från frivillig till obligatorisk sjukförsäkring icke bör föranleda en skatteskärpning och förordar därför en sådan utformning av övergångsbestämmelserna, att avdrag skall kunna medgivas även vid 1956 års taxering. Den lämpligaste formen synes härvid vara, att vid nämnda års taxering avdrag medgives för sjukförsäkringspremier med samma belopp som vid 1955 års taxering.

Med åberopande av vad ovan anförts hemställer vi

dels beträffande utskottets hemställan under punkten A 1)

att riksdagen måtte för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 24 §, 25 § 1 mom., 31 §, 35 § 5 mom., 45 §, 46 § 1 och 2 mom., 50 § 2 och 3 mom. samt 51 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 ävensom anvisningarna till 19 §, till 24 § punkterna 2 och 3, till 25 §, till 29 § punkt 1, till 36 § punkt 1, till 38 § punkt 2, till 54 § punkt 1 samt till 62 § samma lag skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, att till 25 och 39 §§ kommunalskattelagen skola fogas nya moment av nedanstående lydelse samt att 25 § 3 och 4 mom. ävensom anvisningarna till 24 § punkt 6 och till 39 § punkt 3 samma lag skola upphöra att gälla.

24 §.

Till *intäkt* av annan fastighet skall, där ej annat föranledes av vad nedan i andra stycket stadgas, hänföras vad av fastighet här i riket, som taxerats såsom annan fastighet, kommit ägaren till godo, såsom:

hyresvärdet av — — — frälseränta.

Har fastighet — — — 30 § 2 mom.

Förmån av — — — särskilt redovisas.

Där fastighet tillhört bostadsförening eller bostadsaktiebolag, skall hyresvärdet för bostad eller annan förmån från fastigheten, som tillkommit medlem av föreningen eller delägare i bolaget, ävensom utdelning från föreningen eller bolaget, som utgått annorledes än å andel eller aktie, räknas såsom medlemmens eller delägarens intäkt av fastigheten. Såsom föreningens eller bolagets intäkt av samma fastighet räknas vad som till föreningen eller bolaget influtit från fastigheten ävensom avgifter eller andra inbetalningar, som medlem eller delägare i sådan egenskap haft att utgöra till föreningen eller bolaget, till den del desamma icke äro att anse såsom kapitaltillskott.

(Se vidare anvisningarna.)

25 §.

1 mom. Från bruttointäkten av annan fastighet må *avdrag* göras för omkostnader, såsom för:

brandförsäkring, reparation — — — till fastigheten;
ränta å lånat, i fastigheten nedlagt kapital.

Medlem av bostadsförening eller delägare i bostadsaktiebolag äger njuta avdrag för ovan angivna omkostnader, såvitt de bestritts direkt av honom själv, ävensom för sådana avgifter och andra inbetalningar till föreningen eller bolaget, som icke äro att anse såsom kapitaltillskott.

Har bostadsförening eller bostadsaktiebolag lämnat sina medlemmar eller delägare utdelning annorledes än å andelar eller aktier, äger föreningen eller bolaget njuta avdrag för vad sålunda under beskattningsåret utdelats, dock ej för större belopp av det utdelade än som motsvarar beloppet av de inbetalningar från medlemmarna eller delägarna, vilka icke äro att anse såsom kapitaltillskott.

5 mom. Fysisk person, som i hemortskommunen haft intäkt av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet), äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

31 §.

Till *tjänst* hänföres *dels* allmän eller enskild tjänst eller stadigvarande uppdrag ävensom varje annan fast eller tillfällig arbetsanställning och *dels* tillfälligt bedriven vetenskaplig, litterär, konstnärlig eller därmed jämförlig verksamhet, tillfälligt uppdrag, såsom uppdrag att förrätta bouppteckning, arvskifte, auktion, besiktning, värdering, skogsräkning, ävensom annan därmed jämförlig inkomstgivande verksamhet av tillfällig natur.

Med tjänst — — — avdrag därför.

(Se vidare anvisningarna.)

35 §.

5 mom. Till intäkt som i 1 mom. avses räknas jämväl *dels* lotterivinst, därest densamma icke jämlikt 19 § är frikallad från beskattning, *dels* ock intäkt genom restitution, avkortning eller avskrivning av sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående pensionsavgift enligt lagen om folkpensionering, för vilken avdrag av den skattskyldige åtnjutits vid tidigare års taxeringar.

(Se vidare anvisningarna.)

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsedda avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 400 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.
(Se vidare anvisningarna.)

45 §.

Vid beräkning — — — motsvarande garantibeloppet.

Oaktat garantibelopp — — — nämnda kostnad. Vidare äger medlem av bostadsförening eller delägare i bostadsaktiebolag, som med bostadsrätt eller liknande besittningsrätt innehaft lägenhet i föreningen eller bolaget tillhörig fastighet, tillgodonjuta den del av avdraget, som på lägenheten belöper.

46 §.

1 mom. Därest vid — — — samma kommun.

Avdrag är — — — av förvärvskällan.

2 mom. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änkling eller fränskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat.

50 §.

2 mom. För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres såvitt angår hemortskommunen den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med kommunalt ortsavdrag. Den beskattningsbara inkomsten skall angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.

Finnes skattskyldigs — — — 3 000 kronor.

Om skattskyldigs — — — ovan sägs.

Skattskyldig, vars — — — stycket förmäles.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till helt hundratal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 mom. För skattskyldig, som i 2 mom. avses, såvitt angår annan kommun än hemortskommunen, så ock för annan skattskyldig, utgör den taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst. Denna skall för fysisk person, oskift dödsbo och familjestiftelse, varom förmäles i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt, angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.

(Se vidare anvisningarna.)

51 §.

Skatteplikt till kommunal inkomstskatt inträder, då den beräknade beskattningsbara inkomsten i kommunen uppgår till minst 100 kronor.

Anvisningar

till 19 §.

Fattigunderstöd, begravningshjälp samt underhåll, som lämnats fånge eller patient å hospital, m. m. dyl. är icke att hänföra till skattepliktig inkomst. Detsamma gäller i fråga om till andra föreningar än bostadsföreningar influtna medlemsavgifter (jfr 24 § sista stycket).

Bestämmelsen att — — — sistnämnda lag.

till 24 §.

2. Såsom av näst sista stycket i 24 § framgår, skall — — — av bostadsvärdet.

Om däremot — — — uppgivna intäkterna.

Föreligger handelsträdgårdsrörelse — — — av rörelse.

3. Med bostadsförening — — — eller bolaget.

Såsom intäkt för bostadsförening eller bostadsaktiebolag och såsom avdragsgill utgift för medlem eller delägare räknas sådan inbetalning av medlem eller delägare, som icke är att anse som kapitaltillskott. Inbetalning, som är att anse såsom kapitaltillskott, räknas icke såsom intäkt för föreningen eller bolaget och får ej av medlemmen eller delägaren avdragas.

Med kapitaltillskott menas dels medlems inbetalning å insats i föreningen och delägars inbetalning å aktie dels ock sådan ytterligare inbetalning av medlem eller delägare, som är avsedd att inom föreningen eller bolaget användas för fondering såsom genom kapitalavbetalning å skuld eller genom ny-, till- eller ombyggnad eller därmed jämförlig förbättring av fastigheten eller genom annan stadigvarande kapitalplacering. Där lägenhet är upplåten med hyresrätt och således icke med bostadsrätt eller liknande besittningsrätt, skall dock icke någon del av hyresavgiften anses såsom kapital-

tillskott. Verkställes fondering inom förening eller bolag, utan att det framgår vilka medel därför användas, skola i första hand anses för fondering använda andra medel än medlemmarnas eller delägarnas inbetalningar under beskattningsåret eller de under året influtna hyrorna för lägenheter, som varit uthyrda till andra än medlemmar eller delägare i denna deras egenskap. Vad härefter återstår av det till fondering använda beloppet skall fördelas på nämnda inbetalningar och hyror efter deras inbördes storlek, och skall vad därvid belöper på de inbetalningar, som verkställts för de med bostadsrätt eller liknande besittningsrätt upplåtna lägenheterna, anses såsom kapitaltillskott.

Utdelning från bostadsförening eller bostadsaktiebolag, som utgår i förhållande till innehavda aktier eller andelar, räknas ej såsom intäkt av fastigheten utan såsom intäkt av kapital (se 38 § och punkt 2 av anvisningarna till nämnda paragraf) eller undantagsvis såsom intäkt av rörelse.

till 25 §.

1. Bestämmelsen om — — — fri bostad.
2. Avdrag medges för — — — under beskattningsåret.
3. Avdrag för värdeminskning — — — för inventarier.
4. Därest brandförsäkring tagits *för all framtid*, må avdrag för under — — — en gång.

Därest premien för försäkring för all framtid enligt försäkringsavtalet erlägges under ett bestämt antal år med lika belopp för år räknat, må för vart och ett av dessa år avdrag ske med — — — 40 %.

5. För värdeminskning å bostadsförening eller bostadsaktiebolag tillhöriga byggnader, maskiner och andra inventarier tillkommer avdraget föreningen eller bolaget, och äger således medlem av föreningen eller delägare i bolaget icke åtnjuta dylikt avdrag.

Angående medlems av bostadsförening och delägares i bostadsaktiebolag rätt till avdrag för till föreningen eller bolaget gjorda inbetalningar hänvisas till punkt 3 av anvisningarna till 24 §.

till 29 §.

1. Har annan — — — av rörelseinkomsten.

Har den skattskyldige i rörelse, som av honom utövats, för förädling eller förbrukning tillgodogjort sig produkter från eget jordbruk eller någon dess binäring eller från eget skogsbruk eller råämnen från egen eller av honom brukad, i rörelsen ej använd fastighet, skall, såsom av 21 och 24 §§ framgår, värdet av sådana produkter eller råämnen upptagas såsom intäkt av fastigheten. Samma värde får därför avföras såsom omkostnad i rörelsen. Det samma gäller — — — särskild förvärvskälla.

till 36 §.

1. Vid beräkning — — — stämpelkostnader m. m. Har den — — — annan förvärvskälla.

till 38 §.

2. Till intäkt av kapital hänföres sådan utdelning från aktiebolag eller ekonomisk förening, som utgår i förhållande till innehavda aktier eller andelar, men däremot icke utdelning, som utgår efter annan grund, t. ex. i förhållande till gjorda inköp eller försäljningar. Dylik utdelning är skattefri, där den blott innebär en minskning i levnadskostnader, och skall i annat fall hänföras till den förvärvskälla, vartill den på grund av sin beskaffenhet är att räkna. Sålunda hänföres exempelvis till inkomst av annan fastighet sådan utdelning från bostadsförening, som skett i förhållande till erlagd hyra eller årlig avgift, samt till inkomst av jordbruk respektive rörelse näringsidkares utdelning från ekonomisk förening i form av pristilllägg å varor, som han sålt till föreningen, eller i form av rabatt för varor, som han för sin näring inköpt av föreningen.

till 54 §.

1. Den befrielse — — — må njuta avdrag enligt 25 § 1 mom. sista stycket eller 29 § 2 mom.

till 62 §.

Till ledning vid tillämpningen av bestämmelserna om eftertaxering anföres följande *exempel*:

En ensamstående person, bosatt å ort tillhörande ortsgrupp II, har år 1957 för beskattning därstädes uppgivit en inkomst av 2 000 kronor. Hans beskattningsbara inkomst blir då med tillämpning av bestämmelserna i 48 och 50 §§ 700 kronor. År 1958 upptäckes, att deklarationen varit felaktig, i det att den skattskyldige rätteligen bort uppgiva en inkomst av 2 800 kronor. Den beskattningsbara inkomsten hade alltså med tillämpning av nyssnämnda lagrum år 1957 rätteligen bort vara 1 500 kronor, och till eftertaxering år 1958 skall upptagas ett belopp av $1\ 500 - 700 = 800$ kronor. Detta belopp upptages — utan sammanblandning med den beskattningsbara inkomst, som kan i vanlig ordning fastställas — i 1958 års taxeringslängd.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare år.

Vid tillämpning av bestämmelserna i 46 § 2 mom. skall beträffande taxeringsåret 1956 följande gälla.

Har skattskyldig, som vid 1955 års taxering varit berättigad till avdrag för avgift för sjukförsäkring i erkänd sjukkasse, under beskattningsåret 1955 icke erlagt annan avgift enligt lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring än sådan som ingår i preliminär skatt eller understiger av honom enligt sagda lag erlagd avgift av nyss nämnt slag den avgift, för vilken han varit berättigad till avdrag vid 1955 års taxering, äger den skattskyldige vid 1956 års taxering åtnjuta avdrag för sjukförsäkringsavgift med samma belopp, varmed han varit berättigad till avdrag vid 1955 års taxering. Vad nu sagts må dock ej föranleda att skattskyldig vid 1956 års taxering.

ring medges avdrag med sammanlagt högre belopp än som anges i 46 § 2 mom. tredje stycket.

dels ock beträffande utskottets hemställan under punkten B 3)

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville för riksdagen snarast framlägga förslag till sådan ändring av kommunalskattelagen, att inkomst av aktier eller andelar i ekonomiska föreningar blir skattefri, förslagsvis upp till ett sammanlagt belopp av 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för äkta makar.

II) av herrar *Spetz, Söderquist, Kristensson* i Osby, *Sjölin* och *Anderson* i Sundsvall, vilka ansett

a) att utskottets yttrande bort ha följande lydelse:

I den — — — (= utskottet s. 24 rad 8 nedifrån—s. 28 rad 2 uppifrån)
— — — sparstimulerande verkan.

Enligt de i propositionen redovisade undersökningarna beräknas ca 469 000 inkomstberäkningar bortfalla med ett avdrag å 100 kronor och ytterligare ca 223 000 med ett avdrag å 200 kronor, och därutöver 134 000 med ett avdrag å 300 kronor. Dessa uppgifter utvisar enligt utskottets mening att en tungt vägande effekt ur förenklingssynpunkt kan ernås genom ett fritagande av kapitalinkomster från beskattning upp till ett belopp av 200 kronor för ensamstående respektive 300 kronor för gifta. Utskottet anser förslaget i de likalydande motionerna I: 396 och II: 496 innefatta en lämplig avvägning i förevarande hänseende och tillstyrker detsamma. Utskottet avstyrker i enlighet härmed yrkandena i de likalydande motionerna I: 399 och II: 492 i vad avser ett avdrag för gifta med 400 kronor.

I de — — — (= utskottet s. 28 rad 14 nedifrån—s. 29 rad 10 uppifrån)
— — — tillkomma kontantsparande.

Enligt de skattelagssakkunnigas undersökning uppgår antalet skattskyldiga med en inkomst upp till 200 kronor av annan fastighet till lägst 196 000. Antalet torde komma att icke oväsentligt öka sedan de nya bestämmelserna om schablonberäkning av en- och tvåfamiljsfastigheter trätt i kraft från och med innevarande års taxering. Förslaget medför därför att bättre överensstämmelse mellan den preliminära och den slutliga skatten skulle ernås för ett avsevärt antal skattskyldiga. Vidare skulle sparande i eget hem premieras på liknande sätt som kontantsparande. Utskottet tillstyrker därför de inbördes likalydande motionerna I: 396 och II: 496, I: 399 och II: 492 samt I: 400 och II: 493 i nu förevarande del.

I detta sammanhang — — — (= utskottet s. 29 rad 20—rad 14 nedifrån) — — — två och en halv.

Utskottet erinrar härutinnan till en början om att riksdagen år 1953 i förenklingssyfte beslutat införa ifrågavarande schablontaxering, att tillämpas från och med innevarande års taxering. En återgång till tidigare

förfarande vore att uppge den förenklingseffekt som eftersträvats. Utskottet avstyrker därför de likalydande motionerna I: 100 och II: 134.

Utskottet delar däremot de i de likalydande motionerna I: 146 och II: 158 anförda synpunkterna och föreslår i enlighet härmed att procenttalet för beräkning av intäkt av berörda fastigheter fastställs till två och en halv.

Utskottet övergår — — — (= utskottet s. 30 rad 20 uppifrån—s. 33 rad 9 uppifrån) — — — nämnda förhållande.

Propositionsförslaget innebär att de nya bestämmelserna skall tillämpas första gången vid 1957 års taxering. I motionen I: 398 har härutinnan yrkats att författningsändringarna skulle träda i kraft den 1 januari 1956 och tillämpas redan fr. o. m. 1956 års taxering. Till stöd härför har i huvudsak anförts att avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen belastade de sjukförsäkrade i form av preliminär skatt under år 1955. Genom att avgifterna icke påfördes förrän i debetsedel å slutlig skatt enligt 1956 års taxering kunde de avdragas först vid 1957 års taxering. Resultatet bleve regelmässigt en skatteskärpning vid 1956 års taxering. Utskottet kan för sin del bekräfta riktigheten av de här refererade synpunkterna. Utskottet vill därutöver framhålla, att de regler som för närvarande gäller ifråga om rätt till avdrag för avgift till allmän sjukförsäkring medför den konsekvensen att skattskyldig, som tecknat sig för frivillig försäkring enligt lagen om allmän sjukförsäkring och därför erlagt avgift under år 1955, får göra avdrag för dessa avgifter redan vid 1956 års taxering, medan avdrag för alla avgifter i övrigt till den allmänna sjukförsäkringen och då främst avgiften för obligatorisk tilläggsjukpenningförsäkring, vilken alla med inkomst av tjänst överstigande 1 800 kronor är skyldiga att erlagga, kan göras först vid 1957 års taxering. De nu gällande reglerna skulle därför medföra en skatteskärpning vid 1956 års taxering i särskilt hög grad för sistnämnda kategori, d. v. s. praktiskt taget alla löntagare. Mot här förda resonemang kan visserligen invändas att de avgifter, som erlagts bl. a. till den obligatoriska tilläggsjukpenningförsäkringen under år 1955, får i princip avdragas enligt gällande regler, ehuru med ett års försening. Detta förhållande hindrar emellertid inte att det blir en skatteskärpning under själva övergångsåret. En sådan konsekvens bör enligt utskottet i möjligaste mån undvikas. Den väg som anvisats i de nyssnämnda motionerna är emellertid inte framkomlig, eftersom avdragsrätten för de obligatoriska avgifterna för den allmänna sjukförsäkringen enligt nu gällande regler är formellt knuten till de i debetsedeln för slutlig skatt påförda avgifterna, och denna debetsedel i vad avser 1955 års avgifter icke har kommit de skattskyldiga tillhanda före tidpunkten för avlämnandet av inkomstdeklarationen år 1956 eller 1956 års taxering. För att i möjligaste mån undvika skatteskärpningen föreslår utskottet en annan metod, nämligen att det i övergångsbestämmelserna till det nu förevarande lagförslaget inskrives ett stadgande av innebörd att skattskyldiga som under år 1955 varit försäkrade enligt lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring vid 1956 års taxering skall åtnjuta ett schablonavdrag, som bestämmes till 100 kronor för ensamstående och 200 kro-

nor för äkta makar. Då emellertid skattskyldig som erlagt avgift till frivillig försäkring enligt sjukförsäkringslagen kan göra avdrag för denna avgift inom ramen för det s. k. försäkringsavdraget enligt 46 § kommunalskattelagen, bör här föreslagna schablonregel erhålla den begränsningen att för det fall skattskyldig tillerkänts avdrag för avgift till här avsedd frivillig försäkring, schablonavdraget skall minskas med motsvarande belopp.

Utskottet har slutligen att taga ställning till det i de likalydande motionerna I: 103 och II: 136 framställda yrkandet om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om skyndsamt utredning och förslag till innevarande års riksdag om lättnader vid den statliga inkomstbeskattningen för de lägre inkomsttagarna. Sedan motionerna avlämnades har utredning tillsatts med uppgift att utreda frågan om en allmän skattesänkning för fysiska personer och med tyngdpunkten förlagd till förmån för de mindre inkomsttagarna. Detta uppdrag har anförtrotts 1950 års skattelagssakkunniga, vilka för ändamålet förstärkts med två sakkunniga. Utskottet anser emellertid frågan om en särskild skattesänkning för de lägre inkomsttagarna, för vilka — som belysts i de ifrågakarande motionerna — skattetrycket skärpts i särskilt hög grad, synnerligen angelägen, och utskottet föreslår därför att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag till innevarande års riksdag i här nämnt avseende att genomföras fr. o. m. den 1 januari 1956 och att gälla som ett provisorium i avvaktan på den mera definitiva reglering av frågan, som är avsedd att ske genom beslut vid nästa års riksdag. Denna särskilda skattelättnad för de lägre inkomsttagarna bör alltså träda i kraft samtidigt med den allmänna sänkning av den statliga inkomstskatten för fysiska personer, som kan komma att beslutas vid innevarande års riksdag.

Det i propositionen framförda förslaget om avjämning av den beskattningsbara inkomsten till närmast lägre hela 100-tal kronor anser utskottet ligga väl i linje med de förenklingssträvanden som kännetecknar propositionen. Utskottet tillstyrker sålunda förslaget i denna del. Ej heller övriga i propositionen berörda frågor har givit anledning till erinran från utskottets sida.

samt b) att utskottet bort hemställa

dels under punkten A 1)

att riksdagen måtte för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Häri genom förordnas, att 24 § 2 och 3 mom., 31 §, 33 § 1 och 2 mom., 35 § 5 mom., 46 § 2 mom., 50 § 2 och 3 mom. samt 51 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 ävensom anvisningarna till 62 § samma lag skola

erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, att till 25 § kommunalskattelagen skall fogas ett nytt moment, betecknat 5 mom. av nedan angivna lydelse, samt att till 39 § samma lag skall fogas ett nytt moment, betecknat 3 mom., av följande lydelse.

24 §.

2 mom. Är annan fastighet inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet) och föreligger ej fall, som avses nedan i sista stycket, skall såsom intäkt av fastigheten upptagas ett belopp motsvarande för helt år räknat två och en halv procent av fastighetens taxeringsvärde året näst före taxeringsåret. Finnes ej taxeringsvärde åsatt för året näst före taxeringsåret, beräknas intäkten på grundval av fastighetens värde, uppskattat enligt de grunder, som gällt för åsättande av taxeringsvärde för året näst före taxeringsåret.

Vad i nästföregående — — — använda fastighetsdelen.

Har fastighet — — — icke ske.

Vad i detta — — — publikt boställe.

3 mom. Har fastighet tillhört bostadsförening eller bostadsaktiebolag och har fastigheten uteslutande eller huvudsakligen använts för beredande av bostad åt föreningens medlemmar eller bolagets delägare, skall såsom intäkt av fastigheten upptagas ett belopp motsvarande för helt år räknat två och en halv procent av fastighetens taxeringsvärde året näst före taxeringsåret. Finnes ej taxeringsvärde åsatt för året näst före taxeringsåret, beräknas intäkten på grundval av fastighetens värde, uppskattat enligt de grunder, som gällt för åsättande av taxeringsvärde för året näst före taxeringsåret.

Att inkomst — — — till 38 §.

25 §.

5 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 24 § förmåles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 25 § 1 och 3 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader i hemortskommunen åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 och 3 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

31 §.

Till tjänst hänföres dels allmän eller enskild tjänst eller stadigvarande uppdrag ävensom varje annan fast eller tillfällig arbetsanställning och dels tillfälligt bedriven vetenskaplig, litterär, konstnärlig eller därmed jämförlig verksamhet, tillfälligt uppdrag, såsom uppdrag att förrätta bouppteckning, arvskifte, auktion, besiktning, värdering, skogsräkning, ävensom annan därmed jämförlig inkomstgivande verksamhet av tillfällig natur.

Med tjänst — — — avdrag därför.

(Se vidare anvisningarna.)

33 §.

1 mom. Från intäkt — — — såsom intäkt.

Avdrag får — — — tjänstens fullgörande.

Har den — — — gäld avdragas.

Den, som — — — arvode utgått.

I andra fall än i nästföregående stycke sägs skall avdrag beräknas på sätt i 2 mom. angives.

2 mom. Skattskyldig, som haft intäkt av tjänst, skall anses hava haft utgifter, som i 1 mom. sägs, till ett belopp av minst 100 kronor. Överstiger summan av de utgifter, för vilka avdrag må ske, 100 kronor, skall avdraget, därest nämnda summa icke utgör helt hundratal kronor, avrundas uppåt till det hela hundratal kronor, som är närmast högre än summan av utgifterna.

Vad i första stycket sägs skall icke gälla, om summan av utgifterna uppgår till eller överstiger summan av intäkterna, ej heller i den mån avdraget genom tillämpning av nämnda stycke skulle komma att överstiga summan av intäkterna.

(Se vidare anvisningarna.)

35 §.

5 mom. Till intäkt som i 1 mom. avses räknas jämväl *dels* lotterivinst, därest densamma icke jämlikt 19 § är frikallad från beskattning, *dels ock* intäkt genom restitution, avkortning eller avskrivning av sådan i slutlig eller tillkommande skatt ingående pensionsavgift enligt lagen om folkpensionering, för vilken avdrag av den skattskyldige åtnjutits vid tidigare års taxeringar.

(Se vidare anvisningarna.)

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom. förmäles, äger där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, må nu avsett avdrag för dem båda gemensamt åtnjutas med 300 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret

varit gift och levtt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 300 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levtt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 600 kronor. Avdrag med högst 600 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änklung eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat.

50 §.

2 mom. För fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres såvitt angår hemortskommunen den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med kommunalt ortsavdrag. Den beskattningsbara inkomsten skall angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.

Finnes skattskyldigs — — — 3 000 kronor.

Om skattskyldigs — — — ovan sägs.

Skattskyldig, vars — — — stycket förmåles.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till helt hundratal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbar inkomst.

3 mom. För skattskyldig, som i 2 mom. avses, såvitt angår annan kommun än hemortskommunen, så ock för annan skattskyldig, utgör den taxerade inkomsten tillika beskattningsbar inkomst. Denna skall för fysisk person, oskift dödsbo och familjestiftelse, varom förmåles i 10 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt, angivas i hela hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till helt hundratal kronor, bortfaller.

(Se vidare anvisningarna.)

51 §.

Skatteplikt till kommunal inkomstskatt inträder, då den beräknade beskattningsbara inkomsten i kommunen uppgår till minst 100 kronor.

Anvisningar

till 62 §.

Till ledning vid tillämpningen av bestämmelserna om eftertaxering anføres följande *exempel*:

En ensamstående person, bosatt å ort tillhörande ortsgrupp II, har år 1957 för beskattning därstädes uppgivit en inkomst av 2 000 kronor. Hans beskattningsbara inkomst blir då med tillämpning av bestämmelserna i 48 och 50 §§ 700 kronor. År 1958 upptäckes, att deklARATIONEN varit felaktig,

i det att den skattskyldige rätteligen bort uppgiva en inkomst av 2 800 kronor. Den beskattningsbara inkomsten hade alltså med tillämpning av nyssnämnda lagrum år 1957 rätteligen bort vara 1 500 kronor, och till eftertaxering år 1958 skall upptagas ett belopp av $1\,500 - 700 = 800$ kronor. Detta belopp upptages — utan sammanblandning med den beskattningsbara inkomst, som kan i vanlig ordning fastställas — i 1958 års taxeringslängd.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1956; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1956 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1956 eller tidigare år. Vid tillämpning av bestämmelserna i 46 § 2 mom. skall beträffande 1956 års taxering dock gällande följande.

Skattskyldig som under år 1955 varit försäkrad enligt lagen den 3 januari 1947 om allmän sjukförsäkring skall vid 1956 års taxering åtnjuta avdrag för avgift till allmän sjukförsäkring med 100 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt med ett belopp av 200 kronor.

Här ovan nämnt avdrag skall tillkomma skattskyldig utöver det avdrag som jämlikt 46 § 2 mom. första stycket 3) må tillkomma honom för avgifter till andra försäkringar; dock att om skattskyldig jämlikt sistnämnda lagrum tillerkänts avdrag för år 1955 erlagd avgift till frivillig försäkring enligt 47—54 §§ lagen om allmän sjukförsäkring i föregående stycke nämnt avdrag skall minskas med motsvarande belopp.

dels ock under punkten B 2)

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning och förslag till innevarande års riksdag om särskilda lättnader av den statliga inkomstskatten för de lägre inkomsttagarna att tillämpas från och med 1 januari 1956 som ett provisorium i avvaktan på den reglering av denna fråga, som är avsedd att beslutas vid 1956 års riksdag, och att alltså träda i kraft samtidigt med den allmänna sänkning av den statliga inkomstskatten, som kan komma att beslutas vid innevarande års riksdag.

III) av herr *Snygg*.